

BRĪVĀ LATVIJA

ISSN 0934-6759

APVIENOTĀ **LONDONAS AVĪZE** UN **LATVIJA**

2020. gada 11. – 17. augusts

Nr. 30 (1640)

Lasiet tīmeklī
www.brivalatvija.lv

Latvijas–Krievijas 1920. gada miera līguma 100. gadadiena

11. augustā, plkst. 14. Rīgas pili notika svinīgs sarīkojums par godu Latvijas – Krievijas miera līguma parakstīšanas 100. gadadienai. Norises laikā tika demonstrēts pēc Ārlietu ministrijas pasūtījuma Latvijas Televīzijas veidots dokumentāls videomateriāls “Latvijas – Krievijas miera līgumam 100”, kā arī bija apskatāms miera līguma oriģināls.

Atceroties vēsturisko notikumu, pasākumā klātesošos uzrunāja Valsts prezidents Egils Levits, Saeimas priekšsēde Ināra Mūrniece un Ministru prezidents Krišjānis Kariņš. Pēc tam notika aptuveni 40 minūšu gara Latvijas, Igaunijas, Somijas un Polijas ārlietu ministru diskusija ko vadīja Latvijas Universitātes Politikas zinātnes nodaļas profesore, politoloģe Žaneta Ozoliņa.

Miera līguma parakstīšana // Archīva foto

Pirms 100 gadiem, 1920. gada 11. augustā, tika noslēgts Latvijas un Krievijas miera līgums – pamats ilglaicīgai abu valstu

līdzās pastāvēšanai un sadarbībai. Miera līgums sastāvēja no 23 pantiem, un līguma otrajā punktā “Krievija bez ierunām”

atzina “Latvijas valsts neatkarību, patstāvību un suverēnitāti, kā arī “labprātīgi un uz mūžīgiem laikiem” atsacījās “no visām suverēnām tiesībām, kuŗas piederēja Krievijai attiecībā uz Latvijas tautu un zemi”. Līdz ar miera līguma noslēgšanu bija beidzies 628 dienas ilga Latvijas Neatkarības karš. Latvija bija izcīnījusi neatkarību un varēja uzsākt grūto valsts būvniecības darbu. No Latvijas Satversmes tiesas priekšsēdes Inetas Ziemeles teiktā *Latvijas avīzei*: “Šis līgums ir pamats tam, ka Latvija 1990. gadā atjaunoja neatkarību. Un tas ieņēma prominentu vietu 4. maija deklarācijā par neatkarības atjaunošanu. Tas ir pamats, kāpēc mēs attiecībās ar Krieviju uzstājam uz savas valsts juridisku nepārtrauktību kopš 1918. gada 18. novembra”.

Rīgas Brāļu kapos godina Neatkarības karā kritušos karavīrus

10. augustā, atzīmējot Latvijas Neatkarības kara noslēguma simtgadi, Rīgas Brāļu kapos norisinājās piemiņas pasākums par godu Neatkarības karā kritušajiem karavīriem, iededzot sveces par katru kritušo karavīru. Godinot kritušo karavīru piemiņu, aizsardzības ministrs Artis Pabriks, Nacionālo bruņoto spēku komandieris ģene-

rāleitnants Leonīds Kalniņš, vienību komandieri un citi aicinātie viesi nolika ziedus, notika arī svinīgā vakara junda.

Rīgas Brāļu kapos kopumā tika iedegtas 3488 sveces, lai pateiktos tiem varonīgajiem Latvijas sargiem, kas krita Latvijas Neatkarības karā cīņās ar Padomju Krieviju un Vāciju.

Kāpēc Baltkrievija svarīga?

5. lpp.

Brīvības un miera kuģa braucienu atceroties

6. lpp.

Diasporas portrets: iesaistīšanās un sadarbība

7. lpp.

Latvieši ceļo

8. – 9. lpp.

Kā top vakcīna pret Covid-19?

10. lpp.

Sports un paziņojumi

12. lpp.

INGUNA
DAUKSTE-
SILASPROĢE

Mežaparkā jubilāres Lalitas Muižnieces dārzā viss saplauce, saziņojis – “. ir skaisti. [...] ar cerīgiem, mežrozītēm un jasmīniem, un tēva stādītajām, tagad jau milzu liepām aiz logiem jūtos ļoti labi, kā mājās.” Bezrūpīgās bērnības laika mājas Mežaparkā “bija pilnas grāmatu, manuskriptu, runu par dzīvi un dzeju. Vecāku draugi Margarita Kovaļevska, Elza Ķezbere, Jānis Jaunsudrabiņš, Ilona Leimane, Aleksandrs Čaks un citi zīmēja bērniem bildes un ierakstīja grāmatās pantīņus. Rakstīšana un lasīšana bija tikpat ikdienišķa kā spēlēšanās smilšu kastē vai staigāšana pa Mežaparka priežu mežiem.” Taču ceļš atpakaļ uz savām mājām bijis ilgs un negluds. Atstājusi bērnības mājas 1944. gada rudenī, Lalita *citā* Latvijā atgriezās 1974. gadā. Tas bija *cits* Mežaparks, svešs, no pirmskaņa dārzu pilsētas maz bija palicis pāri, kaņa laikā lielākā daļa ģimeņu no Mežaparka izbraukusi vai izsūtīta. Latvijas apciemojuma impulsēti tapa nedaudz sirreālie “Melitas piedzīvojumi Rīgā” (daļēji publicēti žurnālā “Avots”, 1990) – “Melita brauca uz savām bērnības mājām. Viņa izkāpa pie aptiekas. Krūmu, kas kādreiz auga gar sliežu malu un vasaras otrā pusē bija pilni ar apaļām, baltām ogām, kam varēja uzsist ar zoli un, ja to izdarīja pareizi, kas pārplīsa ar jauku paukšķi, vairs nebija. Viss stūris likās daudz pelēkāks, nekā Melita to atcerējās. Pāri ielai bija uzbūvēts jauns veikals ar plašiem stikla logiem. Aptieka tam blakus kā nodzeltējusi veciņa, taču vēl diezgan stalta, iesēdusies stingri savā stūrī. Iela toreiz bija grambru pilna, tagad asfaltēta. Trotuārs toreiz jauns, taisnām malām, tagad pabirzis, palūzis. Sēta likās nebija visus trīsdesmit gadus krāsota, nogurusi turēja vīnstīgas, kas bija saaugušas kā liānas džungļos. Melita iegriezās pa vārtiņiem. Labajā pusē mežrozīšu krūmu rindā gar sētu brieda un sārtojās rožbumbuļi. Tāpat kā tajā rudenī. – Tikai nekļūsti sentimentāla, – Melita sev atgādināja. Kreisajā pusē dārzā – košs, krāšņs, kaut kas augs no vienas vietas, nebija vairs zāles klajumu, viss bija pieaudzēts pilns ar krūmiem, puķēm, kociņiem, dobēm, ka nebija kur kāju nolikt. Par daudz, domāja Melita. – Un ko tu te meklē? – viņa sev prasīja. (Drusciņ par vēlu, ja jau šitiek tālu bija atnākusi!) – Pakšus? Tu taču nenāci meklēt pakšus! Pēdas? Tās ir aizaugušas, aizvilktas, sadedzinātas, pārkrāsotas, noliegtas.” Un tad atgriešanās notika 1990. gadā, aizvien biežāk, biežāk pavasari un rudenī aizvadīti, tiekoties ar draugiem, baudot mākslas izstādes, koncertus, izrādes, konferences, cepot pankūkas sa-

viem viesiem. Tagad Lalita Mežaparkā, Rīgā, Latvijā sastopama gandrīz visa gada garumā, vien pāris ziemas mēnešus aizvadot pie meitas dzejnieces un gleznotājas Sarmas Muižnieces-Liepiņas Boksfordā pie Bostonas.

Lalita Muižniece dzimusi 1935. gada 11. augustā rakstnieka un žurnālista Jūlija Lāča

“Pēdas” (1975) lappusēs spēja izstāstīt savu smeldzīgo stāstu. Literatūrzinātniece Valija Ruņģe atzinusi, ka “autore grāmatā gan pārstaigā pagātnes pēdas, bet grāmatas saturs ir tikpat labi vērstis pret tagadni. Autore meklē pagātnes atstātās pēdas atbildes tagadnei”. Zaudējums bija tik neaptverami smags un neatbildamu jautājumu pār-

pasakām un dzeju, dodoties svešumā ar mammu dzejnieci Rūtu Skujiņu un māsu Māru, tagad Māru Celli, Lalita lidzi paņēmusi Kārļa Skalbes tikko iznākušo grāmatu “Sirds bagātība”.

Lalita Latvijā uzsāka skolas gaitas, divas klases pabeidza Mežaparka skolā. 1944. gada rudenī dodas bēgļu gaitās uz Vāciju, mācās latviešu bēgļu nometņu skolās (dzīvoja Mīnchenē, Fišbahā, Dillingenā). Kad saņemts galvojums, 1950. gada 9. jūnijā izceļo uz jauno mītnes zemi Ameriku. Ņujorkas ostā viņas sagaida kāda kundze, pie kuņas dzejnieci Rūtai Skujiņai paredzēta kalpones vieta, meitām gan jādzīvo citviet. Viņas satiekas vien nedēļas nogalēs. Amerikā Lalita pabeidz Bētlemas ģimnaziju Pensilvānijas pavalstī, Rietummičiganas Universitāti (angļu un vācu valoda, lingvistika, pedagogija). Interesi par valodniecību raisījis profesors Jāzeps Lelis, tiekoties kādā 2x2 nometnē ASV. “Tā bija pirmā reize, kad man atklājās jauna pasaule: valoda, valodniecība, valodas struktūra ir kaut kas interesants.” Latviešu ģimnazijas pilnu latviešu valodas un literatūras kursu Rasmus Sinātes vadībā Lalita divu gadu laikā apguva neklātienē. Sākot ar 1970. gadu, Lalita ir profesore Rietummičiganas Universitātes valodu fakultātē. 1981. gadā, pateicoties viņas aizrautībai, universitātē iedibināts latviešu valodas fakultātais kurss (mācīta literatūra, vēsture, kultūras vēsture), programma darbojas līdz pat Latvijas valstiskās neatkarības atjaunošanai. Ar Lalitas un Valža Muižnieku atbalstu izveidots Latviešu Studiju centrs Kalamazū. 1981. gadā Lalita Mičiganas Universitātē Annāborā iegūst doktora gradu lingvistikā.

20. gs. 50. gados rakstnieka un žurnālista Aivara Ruņģa vadībā rosīgi bija Kalamazū latviešu jaunieši. Tur pēc ģimnazijas beigšanas nonāk arī Lalita, aktīvi darbojas; piedalās žurnāla *Jaunā Gaita* redakcijas darbā, ir bērnu žurnāla *Mazputniņš* (1960–1961) un jauniešu žurnāla “Mēs” (1961–1966) redakcijas locekle, apgāda “Ceļinieks” (1971–1981) redaktore. Ilgus gadus Lalitas un Valža Muižnieku mājas bija Kalamazū, kur viesojies, laipni un gādīgi uzņemts ne viens vien Latvijas viesis, uzauguši abu bērni Zintis un Sarma.

Lalitas pirmās literārās publikācijas lasāmas Kalamazū Latviešu jaunatnes kopas biļetenā, žurnālā *Mēs*; pirmais dzejolis gan uzrakstīts 1944. gada vasarā. Dzejoļi pierakstīti burtinīcīnā uz bēgļu kuģa, tomēr gājuši zudībā. Rakstīt Lalita atsāka uz kuģa, šoreiz gan ceļā uz Ameriku. Viesturs Vecgrāvis par Lalitas dzejoļu krājumu

“Zuburu rota” (1970) un dzejoļu “Rikšiem ziloni es palaidu” (1975) raksta: “Tā ir trimdnieka tieksme atrast svešumā sev radniecisko, latvisko, dzimtenes atmiņas reālijas, kā arī modernās dzīves steigas un chaosa negatīvā tēlojums.” 1970. gadā iznākušā dzejoļu krājuma “Zuburu rota” dzejoļi “20. gadsimta mājas” ietverta dzejnieces literārā autobiografija – iesākas ar agrā bērnībā redzēto māju viziju, iezīmē posta ceļu un beidzas ar nākotnes māju – Rīgas viziju. Par Lalitas dzeju valodniece Rasma Sināte teikusi: “Izaugusi viņa ir svešumā, chaotiskā un nežēlīgā laikā, kas ir postījis viņu, tāpat kā kuņu citu domātāju cilvēku. [...] Lalitas Muižnieces dzejoļi netrūkst ne sapņus, ne mistērijas, ne zemapziņas strāvotumu, ne iracionālu gleznu, ne protesta.”

1967. gadā “Mazputniņa” skolu daļas seriāļā iznāca latviešu valodas mācību grāmata 1. klasei “Čūka cilpo” (1972, 1999), darba grāmata ģeogrāfijā “Latvija: zeme, kalni, ūdeņi” (1968, 1972), kopā ar Rasmu Sināti un Sandru Kronīti-Sipolu – “Turi pa rokai, iemet aci”: latviešu valodas pareizrakstības rokasgrāmata (1990, 1991, 1997) un Lalitas nozīmīgais pētījums “Latviešu valodas praktiskā fonoloģija” (2002).

Savas zināšanas un latviešu trimdas dzejas pārzināšanu, iejūtīgo lasījumu Lalita kā viesprofesore sniegusi Latvijas Universitātē Filoloģijas fakultātē, Latvijas Kultūras akadēmijā, profesore Janīnas Kuršītes rosināta, par tautasdziesmu valodu, tautasdziesmu tekstu analīzi, jo Rietummičiganas Universitātē iegūts doktora grāds par disertāciju “Latviešu miršanas un bērnu dziesmu lingvistiskā analīze.”

Uzaugusi garīgi bagātīgā pasaulē, Lalita ir sirdsgudrs un ļoti gaišs cilvēks, nesteidzīga pēc būtības, neuzbāzīga ar padomiem. Iepazinusi arī padomju Latvijā tapušos darbus, galvenokārt dzeju, viņa tajā rada sabalsojumu, atzīstot – “Es nejutu to, kas šķīr”. Kādā sarunā ar dzejnieku Māri Čaklo Lalita atzinusi: “Dzejoļi atnāk un nozibsnī. Ja es noķeru aiz astes un pierakstu, tad kaut kur tie paliek. Zini, Māri, uzrakstīt kaut kādu izvirdumu ir viens, bet izstrādāt dzejoļi – tas prasa garīgu enerģiju, un prasmei ir jābūt ne tikai pirkstos, bet arī smadzenēs.”

Esmu pateicīga liktenim, ka pirms vairāk nekā desmit gadiem sastapāmies, iepazinū viņas jauko ģimeni. Lalita ir mani atbalstījusi arī padomu pētnieciskā darba labirintos, kopā esam devušās *ceļojumā* pa Ameriku un viesojušās pie daudziem rakstu ļaudīm. Un nu tiekamies Rīgā.

Paldies par to, un daudz skaistu piepildītu dienu turpmāk!

*Katram no mums
savas Spīdolas
un savas Laimdotas vajag.
Šūpojamies
starp diviem dzīvības kokiem.
Tas viens – mūsu miers
mūsos un ap mums.
Otrā mūsu spēks
mainīties uz augšu.*

/ no dzejoļa “Lai augtu”/

Lalita ar Māru un mammīti Ziemassvētkos Rozes ielas dzīvoklī

un dzejnieces Rūtas Skujiņas ģimenē. “Kādā naktī / dauzīja durvis / otrā rītā tēva istaba bija tukša” – Lalita savu sāpi par zaudēto, 1941. gada 7. janvāra naktī aizvesto tēvu ieraksta dzejā. Gāja gadi, līdz Lalita dokumentālās prozas grāmatas

lieku daudz – “Cērt, cērt uz riteņiem savu māju, / tā ripos no kalna kalnā, / pāri robežām, / līdz pat mājām.”

Lalita atzinusi, ka grāmatas un lasīšana, ko agrā vecumā iemācījies tētis, ir mūžā devušas visu. Uzaugusi ar Kārļa Skalbes

LATVIJA DIENU RITĒJUMĀ

***

Okupācijas muzejs sabiedrībai tiks nodots gada beigās

Strēlnieku laukums Vecrīgā jau līdz gada beigām pārvērtīsies līdz nepazīšanai. Noslēgumam tuvojās konstrukciju izbūve Okupācijas muzeja kompleksam. Plānots, ka gada nogalē, līdztekus jaunajai Okupācijas muzeja ēkai – “Nākotnes namam” – Strēlnieku laukumā, uz Daugavas pusi sliesies arī iespaidīgs memoriāls padomju okupācijas upuriem.

Staigājot pa būvobjektu – šobrīd nekas neliecina, ka rekonstrukcijas darbi varētu tik pabeigti šogad. Taču par muzeja rekonstrukciju atbildīgie Valsts nekustamie īpašumi (VNĪ) norāda, ka paveikts ir daudz – par 90% pabeigta vēsturiskās muzeja ēkas siltināšana. Šomēnes sāks fasādes apšūšanu ar granīta plāksnēm. VNĪ valdes priekšsēdis Rihards Griškevičs TV3 ziņām norāda: “Mēs redzēsim pilnībā jauno Okupācijas muzeju ar atjaunotām fasādes plāksnēm, paplašināto apjomu – Nākotnes nama piebūve, redzēsim pilnībā atjaunotu Strēlnieku laukumu un padomju okupācijas upuru memoriālu, kas tiks izbūvēts šajā vietā un piešķirs pavisam citu dzīvību esošajam laukumam.” Atbilstoši arhitekta Gunāra Birkerta skicēm ēkas vecā daļa tiks saglabāta tumšos toņos, simbolizējot pagātni, savukārt ēkas jaunā daļa būs gaišos toņos, simbolizējot tagadni, vienlaikus līdzās muzejam tiek veidots memoriāls Padomju okupācijas upuriem, kas solās būt iespaidīgākais Eiropā. “Projekts ir izaicinošs, it īpaši izaicinoša ir sarkanā siena, kas mums ir jārealizē bez šuvēm. Šāds projekts Eiropā nekur nav īstenots, tāpēc viņš ir tiešām izaicinošs gan būvniekam, gan matricu piegādātājam, šobrīd esam jau uzbetonējuši paraugsienus, būs ļoti interesanta diena – būs jāskatās, vai viss būs izdevies. Būs ļoti iespaidīgs un tehnoloģiski sarežģīts piemineklis, ko varēs jebkurš apskatīt,” norāda projektu daļas vadītājs Māris Slaidiņš.

Pērnvasar atklājās, ka vēsturiskās ēkas nesošās konstrukcijas nestspēja ir nepietiekama, tādēļ būvniekiem bija jāveic siju un kolonnu stiprināšana. Tas gan neesot kavējis rekonstrukcijas darbus. VNĪ norāda, ka arī pandēmija nav ietekmējusi darbu un ilgi gaidītais Okupācijas muzejs sabiedrībai tiks nodots gada beigās. VNĪ valdes priekšsēdētājs informē: “Pašlaik Okupācijas muzeja konstrukciju izbūve ir noslēguma fāzē, un šobrīd mēs esam uzsākuši darbus iekštelpās, iekšējai sagatavošanai, ir pabeigti siltināšanas darbi. Būvnieks ir uzņēmis papildu tempus, kāpina darbinieku apjomu, kas tiek pieslēgti darbiem, mēs skatāmies optimistiski, ka gan ēka, gan Strēlnieku laukums tiks nodots lietošanā līdz gada beigām.”

***

Tapusi filma par Latvijas un Padomju Krievijas miera līgumu

1920. gada 11. augustā tika noslēgts vēsturisks miera līgums starp neatkarīgo Latvijas republiku un Padomju Krieviju.

Foto: “Miers. Robeža. Tilts” uzņemšanas process

Latvijas Televīzijā tapis dokumentāls stāsts par līguma noslēgšanas procesu “Miers. Robeža. Tilts”. Pirmizrādi tas piedzīvoja tieši līguma noslēgšanas simtajā gadadienā – 11. augustā. Jaunās valsts miera līgums ar Padomju Krieviju nereti vērtēts kā viens no nozīmīgākajiem notikumiem neatkarīgās Latvijas vēsturē. Ceļš uz to nebija viegls, un tieši to rekonstruē jaunā filma. Darbs balstīts arhīvu materiālos, vēsturnieku komentāros, kā arī diplomātu un tolaik Latvijā dzīvojošo atmiņās, bet būtisku vietu filmas vizualizācijā ieņem vēsturiskās rekonstrukcijas, no kurām lielākā daļa tika filmētas Baltinavas novadā. Masu skatos un inscenējumos iesaistījās gan Baltinavas teātra aktieri, gan novada iedzīvotāji. Tur tapa ainas no pierobežas iedzīvotāju un robežsargu ikdienas.

***

Ārlietu ministrijas paziņojums par prezidenta vēlēšanām Baltkrievijā

Ārlietu ministrija konstatē, ka 9. augusta Baltkrievijas prezidenta vēlēšanas nav notikušas atbilstoši Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas (EDSO) standartiem. Aicinām Baltkrievijas valdību un tiesībsargājošās iestādes respektēt Baltkrievijas iedzīvotāju pilsoniskās brīvības un tiesības brīvi paust politisko viedokli. Spēka pielietošana pret miermīlīgiem protestētājiem nav pieņemama. Latvijas Ārlietu ministrija aicina nekavējoties atbrīvot apcietinātos protesta akciju dalībniekus.

***

Valsts prezidents aicina drošības organizācijas izmeklēt Baltkrievijas prezidenta vēlēšanu norisi

Latvijas Valsts prezidents Egils Levits aicina Eiropas Drošības un sadarbības organizāciju un citas kompetentās starptautiskās organizācijas, uzklauzot visas ieinteresētās puses, izmeklēt nupat notikušo vēlēšanu procesu Baltkrievijā – priekšvēlēšanu cīņu, vēlēšanu norisi, vēlēšanu rezultātu noteikšanu un notikumus, portālu Delfi informēja Valsts prezidenta kancelejā. Tāpat viņš aicina pārbaudīt šo vēlēšanu atbilstību brīvu un demokrātisku vēlēšanu standartiem un dot tām savu vērtēju-

mu. Levits norādīja, ka gan Latvija, gan Baltkrievija ir Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas locekles un kopā ar citām šīs organizācijas dalībvalstīm ir uzstādījušas brīvu, demokrātisku vēlēšanu standartus.

***

PBLA pārstāvji Rekrutēšanas un atlases centrā

Rekrutēšanas un atlases centrā viesojās aizsardzības ministra padomnieks, atvaļinātais ģenerālleitnants Raimonds Graube un Pasaules Brīvo latviešu apvienības pārstāvji.

Raimonds Graube

Viņi iepazīs ar aizsardzības nozares personālsastāva komplektēšanas jautājumiem, izrādīja patiesu interesi par kandidātu rekrutēšanu un atlasī profesionālajā dienestā bruņotajos spēkos.

***

“Latvija ASV ir svarīgs partneris...”

ASV vēstnieks Latvijā Džons Kārvails sarunā ar portāla *sargs.lv* korespondentu uzteica Latvijas pusi risināt jautājumus arī krīzes situācijā.

ASV vēstnieks Latvijā Džons Kārvails

Tika pārrunāta ASV sadarbība ar Latviju pagātnē un šodien. Pirms 80 gadiem ASV Valsts sekretāra vietnieks Samners Vels publicēja deklarāciju, kurā ASV nosodīja PSRS veikto Baltijas valsts okupāciju. 23. jūlijā ASV Valsts sekretārs Maiks Pompeo publicēja video, vēreiz uzsverot šīs deklarācijas nozīmi. ASV vēstnieks Latvijā uzsvera – deklarācija nostiprināja ASV un Latvijas attiecības, kas bija veidojušas jau no Latvijas valsts sākumiem 1918. gadā. Tā bija pamats ASV okupācijas neatzišanas politikai un kalpo kā pamats Latvijas – ASV attiecībām arī pašlaik. (*Vēl par Samnera Velsa deklarāciju lasiet BL 11. lappusē*)

Kārvailam tika jautāts, kāpēc ASV ir stratēģiski svarīgi ieguldīt Latvijas drošībā?: “ASV sniedz atbalstu visiem NATO partneriem, taču īpaša uzmanība tiek pievērsta tiem reģioniem, kur šī palīdzība ir īpaši vajadzīga. Mums nav labāku partneru par mūsu Baltijas, it īpaši Latvijas, partneriem un sabiedrotajiem. Ar kopējas sadarbības palīdzību ASV mēģina nostiprināt tās jomas, kas pašlaik ir vissvarīgākās – jūras un robežu noveršanu, gaisa telpas aizsar-

dzību utt. Interessants aspekts, kas raksturo Latvijas – ASV attiecības, ir tas, ka, neraugoties uz to, kāda Prezidenta administrācija tobrīd atrodas Baltajā namā – Klintonas, Bušas, Obamas vai Trampa –, ASV attieksme pret Latviju būtībā nav mainījusies. Laika gaitā tā ir tikai nostiprinājusies.

Vašingtona ir pamanījusi, ka Latvija iegulda noteiktos 2% no IKP aizsardzībai, turklāt iegulda šo naudu tur, kur tas, arī pēc ASV domām, ir visvairāk nepieciešams. Latvija dod savu ieguldījumu miera uzturēšanas operācijās plecu pie pleca ar amerikāņu karavīriem, kopā ar viņiem dienējot un lejojot savas asinis, un atdodot savas dzīvības. Mēs redzam, ka šie lēmumi Latvijai ir smagi, un to ļoti novērtējam. Tas ir atainots arī jaunajā filmā “Priekšpostenis” (*The Outpost*), kas ASV piedzīvoja pirmizrādi jūlija sākumā.

Būtisku atbalstu ASV sniedz Latvijas Gaisa spēku atbalstīšanai – Lielvārdes bāzes attīstībai un helikopteru *UH60M Black Hawk* iegādei. *Black Hawk* helikopteri ir lieliska izvēle – četri no tiem tiks integrēti jau nākamo gadu laikā. Pašlaik ir piešķirti līdzekļi, lai helikopteros iekļautu meklēšanas un glābšanas spēju. Vienlaicīgi notiek darbi gaisa telpas aizsardzības uzlabošanai un integrācijai. Pirms kāda laika es redzēju latviešu, lietuviešu un amerikāņu karavīru kopējas kaujas šaušanas mācības ar raketēm *Stinger*.”

Kādus secinājumus var izdarīt pēc Covid-19 pandēmijas notikumiem jautājumus par krīzes vadību un savstarpējo atkarību?

“Ir daudz ko mācīties no pandēmijas. Ir skaidrs, ka neviena valsts, ja vien tā nav nesasniedzama sala, nevar šajā visā būt viena – ir nepieciešams sadarboties, balstot savus lēmumus zinātniskos argumentos un domājot ilgtermiņā. Vīrusa pandēmija turpinās jau ilgu laiku, un, visdrīzāk, turpināsies arī nākotnē. Ir jāsaprot, ka var nākties pieņemt lēmumus, kas īstermiņā var būt nepatīkami, taču ilgtermiņā var palīdzēt tikt ārā no krīzes tik drīz, cik vien tas ir iespējams. Pasaules kopīgais ieguldījums cīņā ar pandēmiju, piemēram, vakcīnas izstrādē un pētījumu rezultātu izplatīšanā, ir bijis ievērojams.

Mums ir jāpalīdz vienam otram un jāspēj palūgties vienam uz otru. ASV ir piešķirušas Latvijai testēšanas aparātūru un personīgais aizsardzības līdzekļus vairāk nekā 200 000 dolāru vērtībā. Šāda rīcība ir ne tikai pareiza, bet arī parāda to, cik ļoti svarīgs partneris ASV ir Latvija.”

***

Valsts aizsardzības mācības nometne 11. klašu skolēniem

Poligonā “Lāčusils”, Alūksnes novadā aizsardzības ministrs Artis Pabriks piedalījās Jaunsardzes centra organizētās valsts aizsardzības mācības nometnes 11. klašu skolēniem noslēgumā. Valsts aizsardzības mācības nometne 11. klašu skolēniem poligonā “Lāčusils” norisinājās no 25. jūlija līdz 3. augustam, un tajā piedalījās skolēni no 13 Latvijas skolām, kuŗas kā pirmās Latvijā uzsāka

īstenot valsts aizsardzības mācības pilotprojektu.

Jaunsardzes centrs nometni organizē, ievērojot epidemioloģiskās drošības pasākumus *Covid-19* izplatības ierobežošanai. Nometnes dalībniekiem ir iespēja uzlabot un nostiprināt praktiskās iemaņas, piedaloties orientēšanās, lauka kaujas, šaušanas, ierindas mācības un pirmās palīdzības sniegšanas nodarbībās. Tāpat jaunieši piedalās izglītojošos pasākumos, kuŗu mērķis ir padziļināt zināšanas par Latvijas vēsturi, kā arī veicināt jauniešu pilsonisko apziņu un patriotismu.

***

Apbalvo Francijas atašeju

Aizsardzības ministrs Artis Pabriks tikās ar Francijas aizsardzības atašeju Latvijā pulkvedi Stefanu Lehleiteru (*Stéphane Lechleiter*), lai pasniegtu viņam Goda zīmi “Par ieguldījumu bruņoto spēku attīstībā”.

Kopš 2017. gada pulkvedis S. Lehleiteris rēgulāri piedalījies piemiņas pasākumu organizēšanā franču, britu un iru jūras spēku karavīriem, kuŗi palīdzēja saglabāt 1918. gada novembrī izveidotās Latvijas neatkarību. Pulkvedis S. Lehleiteris nodrošinājis nepārtrauktu informācijas apriti starp Francijas bruņoto spēku un Latvijas aizsardzības nozares augstākajiem virsniekiem un civilajām amatpersonām, kā arī sniedzis ievērojamu atbalstu valstu savstarpējo augstāko amatpersonu vīziņu norisē.

***

Tālis Linkaits tiek ar Igaunijas un Gruzijas vēstniekiem

Satiksmes ministrs Talis Linkaits ar Igaunijas vēstnieku pārrunāja vairākus sadarbības jautājumus transporta, loģistikas un sakaru nozarē.

Tālis Linkaits sarunā ar Gruzijas vēstnieci

Gan ministrs, gan vēstnieks apstiprināja, ka sakrīt abu valstu intereses veidot kopīgu, vienotu *Rail Baltica* infrastruktūras pārvaldības sistēmu, un puda gandarījumu, ka projekta attīstība notiek saskaņā ar plānoto laika grafiku.

(*Turpinājums 4. lpp.*)

LATVIJA DIENU RITĒJUMĀ

(Turpināts no 3. lpp.)

Ar Gruzijas vēstnieci tika pārrunāta abu valstu sadarbību aviācijas jomā. Ilggadīgā sadarbība starp Rīgu un Tbilisi ir veicinājusi tūrisma un biznesa kontaktu attīstību. Ministrs un vēstniece bija gandarīti, ka jau no 5. augusta *airBaltic* ar vienu reisu nedēļā atsāk avio satiksmi no Rīgas uz Tbilisi.

***

Atjaunotas Pasiekstes vējdzirnavas

Valsts nozīmes kultūrvēsturiskais piemineklis Ventspils apkaimē – Pasiekstes dzirnavas Vārves pagastā – ir atdzimis, pateicoties Veinbergu ģimenes pūliņiem. Atjaunotajās dzirnavās atvērts krogs, kur valda senatnīguma aura, bet drīzumā sniegs arī plašus izmīnāšanas pakalpojumus.

Ieejot Pasiekstes dzirnavu jaunajā krogā, uz katra soļa var sajūst senatnīguma elpu. Patīkami pēc koka smaržo senatnīgi stilizētie jaunie galdiņi un krēslīti. Īpaša kroga odziņa – terase otrajā stāvā apkārt vējdzirnavām ārpusē. Kroga vienlaikus var uzturēties, ievērojot distancēšanās prasības, līdz 130 cilvēku.

***

Sarūk Latvijā reģistrēto jaundzimušo skaits

Pēc Centrālās statistikas pārvaldes publicētajiem provizorisksajiem datiem, Latvijā šogad pirmajos sešos mēnešos reģistrēti 8905 jaundzimušie, kas ir par 0,2% jeb 32 jaundzimušajiem mazāk nekā pērn attiecīgajā periodā. Tostarp jūnijā reģistrēti 2378 mirušie, kas ir par 23,2% jeb 448 vairāk nekā pagājušā gada jūnijā. 2020. gada martā reģistrēti 1 418 jaundzimušie, kas ir par 0,6% mazāk nekā pagājušā gada attiecīgajā mēnesī. Reģistrēto mirušo skaits martā ir 2 408, un tas ir par 5,2% vairāk nekā martā pirms gada. Martā reģistrētas 538 laulības, kas ir par 183 laulībām mazāk nekā pagājušā gada attiecīgajā mēnesī.

Dabiskais pieaugums Latvijā joprojām saglabājas negatīvs. 2020. gada pirmajos trīs mēnešos iedzīvotāju skaits valstī, mirušo skaitam pārsniedzot dzimušo skaitu, samazinājās par 2 892 cilvēkiem (attiecīgajā periodā 2019. gadā – par 3 409). 2020. gada 1. aprīlī provizorisks iedzīvotāju skaits Latvijā bija 1 miljons 905 tūkstoši.

***

Ziņas isumā

• Laurenču sākumskolas direktors Kristaps Zaļais pavasarī *Covid-19* raisītās ārkārtas situācijas dēļ īstenoto attālināto mācību rezultātā secinājis, ka kvalitātīvi attālināti var mācīties arī **vecākie sākumskolas skolēni**. Protams, nepieciešama sadarbība starp visām iesaistītajām pusēm – skolēniem, skolotājiem un vecākiem.

• Ārstniecības personu **jauno atalgojuma modeli** paredzēts ieviest septiņos gados. Paredz, ka ārstu alga varētu pārsniegt 3000 eiro, māsu – pietuvoties 2000 eiro.

• Gaidot 29. augustā plānotās **Rīgas domes ārkārtas vēlēšanas**, "Tautas panorāma" no pirmdienas, 3. augusta, dodas pie iedzīvotājiem galvaspilsētas apkaimēs, kas izvēlētas pēc iedzīvotāju skaita. Plānots, ka trīs nedēļu laikā LTV "Tautas panorāma" pabūs visos Rīgas mikrorajonos, kur iedzīvotāju skaits ir lielāks par 10 000.

• Krieviski un latviski mājās runājošo Rīgas **vēlētāju simpātijas būtiski atšķiras**, taču aina nebūt nav melnbalta, un piesaistīt vēlētājus no "otras puses" spēj vairāki saraksti, kuŗi sacenšas par vietām Rīgas domē, liecina SKDS veikta aptauja pēc LSM un LTV pasūtījuma.

***

Cauri Latvijai ved Santjago ceļš

Pašvaldībām un uzņēmējiem vēl jāpierod pie domas, ka turpmāk arī cauri Latvijai vedīs Svētā Jēkaba jeb Santjago ceļš. Šobrīd ikviens var kājām mērot posmu no Rīgas līdz Žagarei Lietuvā, informē Latvijas Svētā Jēkaba ceļa asociācija.

Kopumā garie pārgājieni kļūst arvien aktuālāki. Jau sākusies Mežtakas nākamā posma – no Rīgas līdz pat Polijas robežai – apzināšana. Mierā nesēž arī dabas taku apsaimniekotāji. Pastaigu vietas steidz ierīkot pat privāti uzņēmēji, jo tūristi vairs neaprobežojas ar atpūtu viesu namā vai pirtī. Plānots, ka Latvijas Santjago ceļš sāksies Valkā, kur nesen atklāts robežstabiņš, un attālums līdz Žagarei varētu būt ap 400 kilometriem, taču posms vēl nav pabeigts.

***

Unikāla gleznas restaurācija

Tieši 100 gadus pēc nonākšanas mūzeja rīcībā restaurēta Mārtina de Fosa glezna "Zēlsirdības alegorija".

Mākslas mūzeja "Rīgas Birža" restauratori rūpīgi pētīja gleznas noslēpumus un visbeidzot to restaurēja. Vairāk nekā trīs gadus ilga darbs nepalika nepamanīts, restauratori saņēma Latvijas Mūzeju biedrības 2020. gada balvu.

***

Pēc 20 gadiem izstādē satiekas 21 gleznotāja darbi

4. augustā Rietumu bankas izstāžu zālē Vesetas ielā 7 tika atklāta galerijas "A. Sūna" izstāde "21 no XXI pēc 20 gadiem".

Gadsimtu mijā Agija Sūna uzsāka projektu "21 no XXI", uzaicinot piedalīties tajā jaunus gleznotājus, kuŗi pēc Sūnas domām ir perspektīvi un sevi 21. gadsimtā pierādīs. Projekta ietvaros tika izdots 21 jaunā mākslinieka darbu katalogs un Agijas Sūnas galerijas telpās noritēja izstāžu serijs. Sūna norāda, ka 20 gadu laikā glezniecība un tās nozīme ir mainījusies. Daudzi gleznotāji ir devušies ārpus Latvijas, mainījies ir starptautiskais pieprasījums, daudzas galerijas ir izzudušas, tomēr Latvijā joprojām ir izcili un daudzsolīši mākslinieki, portālam *Delfi* teic galeriste.

***

Liepājas Simfoniskais orķestris priecē ar Vivaldi un Čaikovski

1. augustā Liepājas koncertzālē "Lielais dzintars" Liepājas Simfoniskais orķestris svinēja ilgi gaidītu atkalredzēšanos ar saviem klausītājiem. Diriģenta Gintara Rinkeviča vadībā kopā ar izcilo vijolnieci Līgu Baltābolu atskanējot Antonio Vivaldi "Gadalaiķus" un Pēterā Čaikovska Ceturto simfoniju.

Solo partiju vienā no pasaulē populārākajiem akadēmiskās mūzikas šedevriem – Antonio Vivaldi vijolkoncertu ciklā "Gadalaiķi" izpildīja Liepājas Simfoniskā orķestra pirmo vijolu grupas koncertmeistare Līga Baltābola, kuŗas spēli raksturo īpašs smalkums un graciozitāte, sacīja orķestra runassievka Iveta Vēvere.

Publika, kas jau sen bija izslūpusi pēc orķestra dzīvā izpildījuma, koncertā varēja izbaudīt arī vienu no visu laiku izcilākā melodika Pēterā Čaikovska autobiogrāfisko meistardarbu – Ceturto, jeb Liktnes simfoniju, kur traģiska un melanholija pārtop dzīvi aplicinošā uzvarā. Pie diriģenta pulsta šajā vakarā stājās unikāls Čaikovska mūzikas interprets – viens no izcilākajiem, starptautisku atzinību guvušajiem Lietuvas diriģentiem Gintars Rinkevičs, kas ar septembri iesāks nu jau ceturto sezonu Liepājas Simfoniskā orķestra galvenā diriģenta amatā.

***

Marinas Rebekas solokonzerts Rundāles pilī noslēdzas ar stāvovācijām

Marina Rebeka // Foto: Jānis Deinas

VĒSTNIECĪBU ZIŅAS

KANADA. 4. augustā vēstnieks Kārlis Eichenbaums par nozīmīgu ieguldījumu un atbalstu Latvijas-Kanadas attiecību stiprināšanā pasniedza Atzinības rakstu Kanadas latviešu centra Toronto valdes priekšsēdim Ingmāram Ozoliņam. Vēstnieks pateicās par atbalstu un sadarbību, organizējot kultūras un sabiedriski-informatīvos pasākumus, kā arī iepazīstinot Latvijas amatpersonas ar viesmīlīgo latviešu centru Toronto. Vēstnieks novēlēja veiksmīgi pārdzīvot islaicīgās grūtības, kā arī rast turpinātu plaukt, lai tā attīstītos. Kanadas Latviešu centrs ir nozīmīgs balsts latviešu kultūrai, izglītībai un latviskumam Kanadā kopumā. Par ciešo savstarpējo sadarbību Kanadas Latviešu centrs Toronto vēstnieku Kārli Eichenbaumu pagodināja, ieceļot goda biedru kārtā. Tas ir trešais šāds gadījums nozīmīgā Kanadas latviešu kultūras centra vairāk nekā 40 gadu vēsturē, iepriekš šo atzinību saņēmusi bijusi Valsts prezidente Vaira Viķe-Freiberga un vēstnieks Atis Sjanīts. Centra vadītājs Ingmārs Ozoliņš uzsvēra vēstnieka Eichenbauma personīgo ieguldīto darbu, veicinot Latvijas kultūras un ekonomikas attīstību Kanadā, neizsīkstošo iniciatīvu, kā arī redzējumu un māku atrast kopēju valodu ar dažādiem Kanadas sabiedrības pārstāvjiem, kā arī vēlmi sniegt atbalstu tautiešiem. Ingmārs Ozoliņš pateicās arī vēstnieka dzīvesbiedrei Inārai par viņas atbalstu, rūpēm un ieinteresētību.

Operas divas Marinas Rebekas solokonzerts, kas tika rīkots koncertu ciklā "Kopā", Rundāles pils Baltajā zālē 31. jūlijā, noslēdzās ar stāvovācijām.

Koncertā skanēja skaistākās Džuzepes Verdi un Džakomo Pučīni ārijas. Pie klavierēm bija koncertmeistare Laila Holberga, vēsta informācija Rundāles pils mājas lapā.

Latviešu soprāns Marina Rebeka ir viena no vadošajām mūsu laika operdziedātājām pasaulē, guvusi plašu atzinību kā viena no lieliskākajām Verdi, Rosīni un Mocarta dziedātājām pasaulē. 2016. gadā Marinai Rebekai piešķirts Triju Zvaigžņu ordenis, kas ir Latvijas Republikas augstākais apbalvojums, bet 2020. gadā viņa ieguva Starptautisko klasiskās mūzikas balvu kategorijā "Gada mūziķe". Nākamais cikla "Kopā" koncerts plānots 14. augustā Melngalvju namā – koncertēs baritons Jānis Apeinis un soprāns Perīna Madefa, 27. augustā Jelgavas pili koncertēs viena no Latvijas publikas iemīļotākajām operdziedātājām Sonora Vaice, bet koncertu ciklu noslēgs Andreas Bauers Kanabas ar koncertu 17. septembrī Mazajā gildē Rīgā.

***

Raimonda Paula koncerts Dzintaru koncertzālē

30. jūlijā "Jūrmalas festivāla" ietvaros notika koncerts "Raimonds Pauls. Pasaules kino mūzika", kuŗā Maestro Raimonds Pauls kopā ar Latvijas Radio bigbendu un *Sinfonietta* Rīga stīgu grupu aizveda klausītājus skaistā ceļojumā pa pasaules kino mūzikas lappusēm.

Koncertā skanēja mūzika, ko radījuši dekadentiskās Berlīnes spīdekļis Kurts Veils, šarmantais skumju meistars Čārlis Čaplins, virtuozais džeza ģēnijs Glens Millers, neatkārtojams hamleons Džordžs Ģēršvins, leģendārais itālietis Nino Rota un citi meistari. Klausītāji atpazīna skaņdarbus no tādām kinolentēm kā "Šerbūras lietussargi", "Kruststēvs", "Vasaras nakts smaidi", "Rampas gaismas" u.c. Panorāmiskā programma iezīmēja gan Holivudas 20. gadsimta eleganto glamūru, gan Ei-

ropas nostalgisko gaisotni, kuŗas centrā bija Raimonds Pauls un Gija Kančeli, divi filmmūzikas grandī.

***

Biennāle apmeklētājus aicina uz Andrejsalu

Otrā Rīgas Starptautiskā laikmetīgās mākslas biennāle (RIBOCA2) ar nosaukumu "viss reizē zied" (kuratore Rebeka Lamarša-Vadela) jau no 2020. gada 20. augusta Andrejsalā uzņems savus pirmos apmeklētājus, aicinot iepazīt 65 individuālu dalībnieku un deviņu kopu īstenotos projektus, kas neseidzīgā ritmā atklāsies 200 tūkstošus kvadrātmetru plašajā Rīgas industriālās ostas teritorijā līdz pat 13. septembrim, informēja biennāles rīkotāji. Pielagojoties pēdējā laika lielākajam globālajam izaicinājumam, izstādes apmeklētāji tiks ievesti līdz šim nepiedzīvotā izstādes formātā un varēs kļūt par pilnmetrāžas mākslas filmas uzņemšanas lieciniekiem.

***

Jauna dziesma ar Imanta Ziedoņa dzeju

Fēlikss Kīgelis ar grupu

Fēlikss Kīgelis publicē jaunu dziesmu "Ar maigumu pret jums" ar Imanta Ziedoņa dzeju no drīzumā gaidāmā albuma. Dziesmai ir tapis arī videoklips ar stāstu par astonešmīto gadu beigām, kad ar Darba Sarkanā Karoga ordeni apbalvotajā kolchozā "Druva" tika gaidīta mūziķu uzstāšanās. Klipa uzņemšanā un rekvizītu sagādē tika iesaistīti vairāki Kurzemes novadi.

Ziņas sakopojis **P. Karlsons**

Mediju atbalsta fonda ieguldījums no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem

LAIKU UN VIETU MIJĀS

JURIS LORENCIS

Pēdējā laikā mēs uzzinām par daudzām svarīgām lietām. Dažas no šīm patiesībām, no Latvijas skatu punkta raugoties, ir tik pašsaprotamas, ka isti nav skaidrs, kāpēc tās tiek daudzinātas un izceltas. Piemēram, “*Black Lives Matter*”, tātad “Melno dzīvības ir svarīgas”. Vai tad tikpat svarīgas nav arī pārējo cilvēku dzīvības? Tomēr izrādās, ka tie, kuŗi apgalvo “*All Lives Matter*”, var tikt apsaukti par rasistiem. Tiec nu gudrs! Ja jau tā, tad arī es uzdrošinos sekot globālajām tendencēm un izvirzīt savu lozungu, kas man šodien šķiet aktuāls: “*Belarus Matter!*”, “Baltkrievija ir svarīga!”. Varētu jautāt – svarīga kam? Un kāpēc?

Jautājums īpaši aktualizējies tagad, pēc 9. augustā notikušajām Baltkrievijas prezidenta vēlēšanām. Tajās, ja var ticēt šīs valsts Centrālās vēlēšanu komisijas pasludinātajiem balsošanas rezultātiem, uzvarējis līdzšinējais prezidents Aleksandrs Lukašenko ar 80% balsu. Viņa galveno konkurenti Svetlanu Tihanovskaju atbalstījuši vien 10% vēlētāju. Un tomēr Lukašenko varas leģitimitāte ir iedragāta un apšaubīta. Visi, ieskaitot viņa karstākās atbalstītājus, saprot, ka prezidents nebūtu uzvarējis demokrātiskās un godīgās vēlēšanās. Tādās, kurās varētu startēt visi opozīcijas kandidāti (viņi sež cietumos), kuŗas kontrolētu neatkarīgi novērotāji (viņi netiek ielaisti balso-

šanas iecirkņos). Kur nebūtu notikusi masveidīga rezultātu viltošana, par ko vēsta neskaitāmi aculiecinieku stāsti. Ja valstī pastāvētu preses brīvība, ja Minskā vēlēšanu dienā netiktu traucēti internets un mobilie sakari. Uz pasaules ir tikai viens cilvēks, kuŗš tic Lukašenko teju vai dievišķajai izredzētībai, un tas ir viņš pats. Cilvēks, kuŗš valda jau 26 gadus, krietni ilgāk par Vladimiru Putinu. Aizsēdējies varas krēslā – tas vēl būtu maigi teikts. Tie, kuŗi piedzīvojuši padomju laikus, zina, ar ko tas var beigties – ar trīcošiem, seniliem večukiem, kuŗi māj demonstrantiem no Ļeņina mauzoleja tribīnes. Kompartijas politbiroja locekļi, kuŗi noraugās paši savos portretos. Tikai šajos atēlos viņi paši ir vismaz divdesmit gadus jaunāki. Visiem jau gribas būt jauniem. Bet tad pienāca brīdis, kas PSRS vēsturē iegājis ar nosaukumu “grezno bērū piegade”. Laikā no no 1980. līdz 1985. gadam Mūžībā aizgāja visa PSRS augstākā vadība.

Izskatās, ka 65 gadus vecajam Lukašenko tas nedraud. Eksperti gan Rietumos, gan Krievijā uzskata – viņš būs spiests aiziet no amata, nesagaidījis nākamās prezidenta vēlēšanas. Netieši par to liecina apstākļi, ka Lukašenko, kuŗš joprojām turpina spēlēt vienkāršu lauku papu, pamazām kļūst smieklīgs. Paaudze, kas izprot viņa valodu un jokus, pamazām aiziet. Tiem baltkrievu jau-

niešiem, kuŗi 1994. gadā kļuva pilngadīgi un pirmo reizi dzīvē gāja pie vēlēšanu urnām, lai balsotu par Lukašenko, šodien jau 44 gadi. Viņi knapi atceras padomju laikus. Visas šīs pamācības – “traktors visus izārstēs”, “izģērbies un strādā”, “lāpstu rokā – un roc”, “es būšu leģitīms vēl ilgi” – sākumā šķiet divainas, tad smieklīgas, un visbeidzot sāk vienkārši kaitināt. Turklāt modernajā sabiedrībā, kur modes mainās ik sezonu, kur sarūk ne tikai avižu lasītāju, bet pat televīzijas skatītāju skaits, kur informācija atrodas datora klikšķa attālumā, 26 gadi valsts vadītāja amatā – tas ir daudz par daudz!

Varētu domāt – Dievs ar viņu, kāda pasaulei daļa par Baltkrieviju, lai viņi vārās savā sulā! Un tomēr Baltkrievija ir svarīga! Pirmkārt, tā ir svarīga Krievijai. Vispirms jau kā potenciāls kumos savas teritorijas un “krievu pasaules paplašināšanai”. Kā militārs placdarms blakus ES un NATO. Baltkrievijas rietumu robežu no Krievijai piederošā Kaļiņingradas apgabala atdala vien 80 kilometrus platais “Suvalku koridors”. Lai arī abas valstis – Krievija un Baltkrievija – atrodas īpatnā “savienoto valstu” statusā, Baltkrievijai pagaidām izvēlies izvairīties no pilnīgas “aprišanas”. Tās teritorijā nav arī Krievijas kara spēka, ja neskaita radara staciju un Krievijas kara flotes sakaru centru. Šai nosacītajai suverenitātei var teikt paldies arī

Lukašenko, kam izdevies viltīgi izmanevrēt starp Krieviju un Rietumiem. Krievija tiek šantažēta – nedosiet mums lētu naftu un gāzi, sveiki, mēs pieslejāties Rietumiem! Savukārt Rietumiem tiek stāstīts, ka, tikai pateicoties Lukašenko, vēl pastāv Baltkrievijas valsts, buferis starp Krieviju un NATO. Baltkrievija ir svarīga Eiropai un Latvijai. Tomēr Rietumu attieksme pret Baltkrieviju ir divkosīga. Lukašenko gan tiek dēvēts par “pēdējo Eiropas diktatoru” (it kā Putins būtu labāks!), tomēr Rietumiem ir bailes aizlaist šo valsti pilnīgā Kremļa pavadā. Tās tuvākie kaimiņi, Latviju ieskaitot, dzīvo cerībā uz Baltkrievijas tranzīta kravām. Latvijas ministru prezidents Krišjānis Kariņš šī gada 16. janvārī apmeklēja Minsku, kur sirsnīgi spieda roku Lukašenko un solīja “veicināt labas kaimiņattiecības”.

Arī man personīgi būtu žēl zaudēt Baltkrieviju, ļaut tai “izšķīst” Krievijā. Jo baltkrievi ir unikāla tauta. Daži antropologi apgalvo, ka ģenētiski tie esot pieskaitāmi baltiem, baltkrievu, krievu un poļu valodās runājoši lietuvieši un latvieši. Es pats esmu viesojies šajā viesmīlīgajā zemē daudzās reizēs, un varu apgalvot – nekur citur pasaulē neesmu redzējis tik daudz zilu acu un blondu matu. Šī ģenētiskā brīnuma saknes meklējamas Baltkrievijas ģeogrāfiskajā izolētībā. Aizmirsta zeme kaut kur pa vidu starp Po-

liju, Lietuvu un Krieviju. Tauta, kas pat isti nezina, kā viņu dēvē. Kāds vīrs man reiz stāstīja par piedzīvoto 1935. gada tautas skaitīšanā Latgales baltkrievu sādžās. “Ticība – poļu, tautība – katolis” – tādas bijušas atbildes. Lietuvas ārlietu ministrs Linas Linkavičius izteicies, kas vissvarīgākā Baltkrievijā būšot nevis vēlēšanu svētdiena, bet notikumi nākamajā un turpmākajās dienās. Proti – kā uz šo vēlēšanu rezultātiem reaģēs tauta. Brīdi, kad rakstu šīs rindas (ir pirmdienas, 10. augusta rīts), Minskā un citās Baltkrievijas pilsētās jau sākušies masu protesti pret vēlēšanu rezultātu viltošanu. Pat ja baltkrievi uz laiku noris šo “vēlēšanu krupi”, situācija šajā valstī ar katru gadu, pat ar katru mēnesi kļūs nestabilāka un neprognozējamāka. Tas var beigties ar masveidīgu tautas dusmu izvirdumu un varas maiņu. Precedentu pēcpadomju telpā diezgan – Ukraina, Moldova, Gruzija, Armēnija, Kirgizstāna. Un tad var pienākt brīdis, kad lielajam kaimiņam austrumos var rasties vēlme sniegt “brālīgo palīdzību”, “normalizēt situāciju”, kā tas notika 1956. gadā Ungārijā, 1968. gadā Čehoslovākijā un 1979. gadā Afganīstānā. Varam vien mieriņāt sevi ar domu, ka tieši kara spēka ieviešana Afganīstānā kļuva par padomju impērijas kaprāci.

Mediju atbalsta fonda ieguldījums no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem

KĀRLIS STREIPS

Šogad augustā ir divas apaļas gadadienas, kas saistītas ar Latvijas neatkarību – 11. datumā apritēja simt gadi kopš Latvija un Padomju Krievija parakstīja Miera līgumu, kuŗā pēdējā solīja “mūžīgi atteikties” no mūsu valsts teritorijas. Savukārt 5. augustā bija astoņdesmitgades diena, kad PSRS Augstākā padome viszēlīgi piekrita Latviju uzņemt savienoto republiku pulciņā, tā Latvijas okupāciju formalizējot pavisam.

1919. gada 26. augustā Igaunija, Latvija, Lietuva un Polija vienojās par kopīgu kara darbību pret Padomju Krieviju, kur jau labu laiku bija plosījies asiņains pilsoņu karš starp bolševikiem un meņševikiem, un tas valstī bija pamatīgi novājinājis. 31. augustā Krievija piedāvāja sākt miera sarunas ar Igauniju, bet 11. septembrī – ar Latviju, Lietuvu un Somiju. Cita starpā, Krievija piedāvāja atzīt Baltijas valstu neatkarību laikā, kad Rietumu pasaule vēl nebija tam gatava. 11. un 12. septembrī visu trīs Baltijas valstu pārstāvji tikās Rīgā un vienojās sasaukt premjēri ministru un ārlietu ministru konferenci Tallinā 14. un 15.

septembrī. Tallinas konferencē Somijas, Igaunijas un Latvijas premjēri ministri kopā ar zemāka ranga pārstāvi no Lietuvas sarunāja, ka visas četras valstis sarunas ar Padomju Krieviju veiks kopīgi, kamēr otra puse uzstāja, ka tās jāveic atsevišķi. 17. septembrī Igaunija sāka atsevišķas miera sarunas un tāpēc no kopīgā procesa izstājās. Latvijā Tautas padome apsprieda trīs dažādus variantus. Latvijas pagaidu valdība aicināja miera sarunas veikt kopīgi ar pārējām Baltijas valstīm, bet pēc pamiera noslēgšanas turpināt sarunas ar Krieviju tikai tādā gadījumā, ja tur izveidosies nebolševistiska valdība. Opozicionāri no sociāldemokrātu kustības uzstāja, ka sarunas jāsāk nekavējoties, aicinot Latvijas neatkarību atzīt *de iure*. Tautas padomē arī bija ļaudis, kas uzskatīja, ka miera sarunas ar Padomju Krieviju vispār nav vajadzīgas. 1919. gada 8. oktobrī bermontieši uzbruka Rīgai, un nākamajā dienā Tautas padome nolēma sarunu sākšanu atbalstīt.

Igaunija un Krievija Miera līgumu parakstīja 1920. gada 2. februārī, un tajā bija elementi,

kas latviešus pārsteidza ne pa jokam. Igaunija bija gatava atteikties no jebkādas zaudējumu atlīdzināšanas no Krievijas, kā arī no jebkādam saimnieciskām prasībām pret kaimiņvalsti. Igaunija Krievijai arī deva plašas ekonomiskas tiesības, tajā skaitā atteikšanos no tranzīta muitas nodevām, kā arī dodot plašas tiesības Igaunijas ostās. Latvija savām miera sarunām gatavojās ļoti rūpīgi, cerot, ka tai izdosies izvairīties no šādu solījumu sniegšanas. Miera sarunas sākās 16. aprīlī Maskavā, kur ātri kļuva skaidrs, ka arī Latvijas gadījumā Krievija nekādām kompensācijām nepiekrītīs. Jūnijā nolemts sarunas turpināt Rīgā, jo Krievijā plosījās tifa epidēmija. Krievija turpināja noraidīt jebkādas ekonomiskas prasības no Latvijas, un drīz vien Latvijas pārstāvji saprata, ka ar tālāku kaulēšanos neko nepanāktu. Miera līgums tika parakstīts 11. augustā isi pēc pusdienlaika. Līgumu parakstīja arī īpaši izgatavotu zelta pildspalvu, un teksts par “mūžīgo atteikšanos” no tiesībām bija tas, kas ļāva arī rietumvalstīm Latvijas valsti atzīt *de iure*. Un, protams, “mūžīgie laiki” ilga tikai

mazliet vairāk nekā divdesmit gadus...

Savukārt par PSRS Augstākās padomes sēdi 1940. gada 5. augustā, laikraksts *Cīņa* nākamajā rītā rakstīja: “5. augusts uz mūžīgiem laikiem un zelta burtiem ierakstīts Latvijas tautas vēsturē. Latvijas Padomju Sociālistiskā Republika šai dienā oficiāli uzņēma lielajā padomju tautu saimē. Šo vēsturisko lēmumu vakar Maskavas Kremli vienbalsīgi pieņēma Padomju Sociālistisko Republiku Savienības Augstāka Padome, apstiprinot Padomju Latviju par daudzmiljonu valsts pilntiesīgu locekli.” Tālāk ar lielu lišķīgumu laikraksts aprakstīja “vēl skaļākos aplausus,” kādi sākās, kad zālē ienāca “visas pasaules darbaļaužu vadonis Josifs Visarionovičs Staļins.” Sēdē pirmais runāja Latvijas PSR ministru prezidents Augusts Kirhenšteins. Viņš runāja latviešu valodā, un *Cīņa* atzīmēja, ka “klātesošie uzmanīgi klausās prezidenta vārdos, kaut arī lielais vairums latviešu valodu nesaprot.” Pēc uzrunas tekstu krievu valodā nolasīja sabiedrisko lietu ministrs Pēteris Blaus. Deklarācija par Latvijas uzņemšanu PSRS

bija “rakstīta uz pergamenta un iesieta skaistos sarkanos ādas vākos, kas izgreznoti ar zeltu iekaltu Padomju Savienības emblēmu.” Deklarācijā bija paredzēta ne tikai Latvijas uzņemšana pulciņā, bet arī PSRS Augstākās padomes deputātu vēlēšanu sarīkošana pēc iespējas tuvākā laikā. Atkal *Cīņa*: “Balsojot katrai Augstākās padomes palātai atsevišķi, likumu vienbalsīgi pieņem. Aplausu vētra un gaviļu saucieni sasniedz savus kalngalus. Vēsturiskais brīdis ir pienācis.”

Varam vien apbrīnot veiklību, ar kādu Latvijas okupanti noorganizēja minēto procesu. Starp Kārļa Ulmaņa uzrunu par palikšanu savā vietā un minēto ceremoniju Maskavā pagāja 48 dienas, jeb apmēram pusotrs mēnesis...

Varam būt pateicīgi, ka neatkarīgās Latvijas diplomātiskais korpuss noraidīja okupantu prasību atgriezties Latvijā. Visa tā dēvētā aukstā kara laikā diplomāti Kārlis Zariņš, Alfrēds Bilmanis un Anatols Dinbergs uzturēja mūsu tautas cerības uz Latvijas neatkarības atjaunošanu.

Sākums un beigas

TRIMDAS VĒSTURES LAPPUSES

KĀRLIS STREIPS

Brīvības un miera kuģis

1985. gada 26. jūlijā man bija 25. dzimšanas diena – tāda “pus-apala” jubileja, ceturtdalgsimts bija nodzīvots. Maskavas Kremli minētajā datumā jaunais PSRS ģenerālsēkretārs Michails Gorbacovs, figurāli izsakoties, nule bija paguvus uzziņāt, kur atrodas tualetes atslēgas, jo viņš amatā stājās tā paša gada 11. martā. Vēl nākotnē bija M. Gorbacova paziņojumi par atklātības un pārkārtotās politiku Padomju savienībā. Taču no Stokholmas ostas šīs dienas – 1985. gada 26. jūlija vēlā vakarā ceļā devās Baltijas brīvības un miera kuģis, kuŗa attēls rotā šo publikāciju.

Brauciena mērķis bija pēc iespējas tuvāk piebraukt okupēto Baltijas valstu krastiem. Reiz kuģis bija apbraucis ap Gotlandes salu, un mācītājs Māris Ķirsons novadīja piemiņas brīdi baltiešiem, kuŗi Otrā pasaules kara laikā gāja bojā, cenšoties nokļūt Zviedrijā. Doma bija doties Palangas virzienā, Lietuvā, bet tajā brīdī Padomju Savienība parādīja savus nagus un zobus. Viens no kuģa pasažieriem bija Pasauls Lietuviēšu jaunatnes apvienības vadītājs Gintars Gruša, un viņš preses klātbūtnē paziņoja: “Padomju Savienība uzcelusi vēl vienu žogu starp mums un tautu okupētajā Tēvzemē Lietuvā. Viņiem ir izdevies mainīt mūsu kuģa kursu. Pirms divām stundām mums paziņoja, ka saņemts radio brīdinājums par zemūdens kabeļu likšanu pie Lietuvas ziemeļu robežas, tā padarot to par nedrošu zonu. Kuģa vadība nolēmusi ņemt šo brīdinājumu vērā, un mēs esam pagriezušies ziemeļu virzienā.” Neitrālos ūdeņos pie Pāvilstas lietuvieši noturēja piemiņas ceremoniju, dziedot valsts himnu un izkaisot ziedus Baltijas jūrā. Kuģim tālāk dodoties, tādas pašas ceremonijas noturēja latvieši un pēc tam arī igauņi. Tiesa, starp latviešu un igauņu ceremonijām bija nepatīkams starpgadījums. Proti, pie horizonta parādījās padomju jūras spēku patruļkuģis, kas strauji pietuvojās baltiešu kuģiem un gandrīz sāka to taranēt. Radarā bija redzami arī citi padomju kuģi. Brīvības un miera kuģa kapteinis stingri aizliedza pacelt neatkarīgo Baltijas valstu karogus, kā arī jebko mest ūdeņos. Ar laiku PSRS kuģi atkāpās, un brauciens varēja turpināties. Programmā bija paredzēti dažādi referāti, paneļdiskusijas, literatūras un mūzikas sarīkojumi. Braucēju starpā bija kādreizējais Latvijas PSR Valsts Drošības komitejas darbinieks Imants Lešinskis, kā arī cilvēks no poļu “Solidaritātes” arodbiedrības, kuŗa tobrīd jau labu laiku bija kacinājusi Polijas sociālistisko valdību. Dalībnieki arī pieņēma rezolūciju, aicinot uz mieru, brīvību un cilvēktiesību ievērošanu okupētajās Baltijas valstīs.

28. jūlija rītā kuģis iebrauca Helsinkos, kur to sagaidīja

Brīvības kuģis piestāj Helsinku ostā

Nebrīves ķēde - simbols, kuŗu Tribunāla un Brīvības kuģa brauciena dalībnieki demonstrēja visās pilsētās, kur piestāja kuģis *Baltic Star*

kuŗi lauzu pulks. PSRS vēstniecība Somijā bija darījusi visu iespējamo, lai panāktu kuģa nelaišanu ostā, bet kāds Somijas pilsonis personīgi uzņēmās visu atbildību par notiekošo, tāpēc brauciena dalībnieki varēja izkāpt krastā. No ostas grupa devās pie pieminekļa, ko Somijā dzīvojoši igauņi kādreiz bija uzstādījuši patecībā somiem, kuŗi palīdzēja Igaunijas brīvības cīņās pēc Pirmā pasaules kara. Savukārt nākamajā dienā kuģis jau bija atpakaļ Stokholmā. Tur sagaidītajai pūlis bija nudien ievērojams! Atkal notika gājiens, ko vadīja cietumnieku drānās tēpti cilvēki simboliskās ķēdēs. Starp citu, klātesošos uzrunāja tālaika Pasauls Brīvo latviešu

apvienības priekšsēdētājs Oļģerts Pavlovskis.

Doma par manifestāciju Baltijas jūrā sākās Eiropas Latviešu jaunatnes apvienības kongresu neformālās sarunās, taču konkrētākas aprises radās 1983. gada rudenī, kad trimdas latviešu aktīvistu Stokholmā Vilni Zaļkalnu apciemoja kādreizējais klasesbiedrs no Ministeres latviešu ģimnazijas Māris Graudiņš. Abi kungi apsprieda, kā atjaunot starptautiskās sabiedrības interesi par okupētajām Baltijas valstīm. V. Zaļkalns konstatēja, ka 1985. gada vasarā būs desmitgads Eiropas drošības un sadarbības apspriedes konferenci, kuŗa tika apstiprināts jēdziens par Eiropas robežu negrozāmību. Padomju Savienība to ļoti

centās prezentēt kā pārlicību, ka tādā gadījumā Baltijas valstu okupācija būs mūžīga, Rietumi savukārt to noliedza. Īpaši būtiska te bija Amerika – ar savu daudzgadīgo okupācijas neatzišanas politiku. Taču nākamajā rītā pēc Graudiņa un Zaļkalna sarunas Vilnis uzsāka Brīvības kuģa Rīcības komitejas veidošanu. Uzņēmās Mārcis Štāls uzņēmās procesa administratīvo pusi, tieši viņš noslēdza līgumu par zviedru kuģa *Baltic Star* izmantošanu. Tajā brīdī procesam pieslēdzās Padomju Savienība, dikti cenšoties to nepieļaut, taču Zviedrijas valdība šos centienus stingri noraidīja, iespējams, sakarā ar vainas izjūtu par latviešu leģionāru izdošanu Padomju Savienībai laikā pēc Otrā pasaules kara.

Pirms Baltijas Brīvības un miera kuģa brauciena bija vēl kāds nozīmīgs pasākums. 25. jūnijā Pasauls Brīvo latviešu apvienība un Pasauls Baltiešu apvienība Kopenhāgenā atklāja Baltiešu tribunālu, kuŗa gaitā tika izvirzīta apsūdzība Padomju savienībai par Baltijas valstu okupāciju un ar to saistītajām represijām. Tiesneši tribunālā bija Insbrukas Universitātes profesors Teodors Feiters no Austrijas, Eiropas Padomes Cilvēktiesību komitejas priekšsēdis Džeims Fosets no Lielbritānijas, kādreizējais Zviedrijas premjēra vietnieks Pērs Almarks, Kestona institūta prezidents Maikls Bardo (minētais institūts nodarbojās ar reliģijas pētišanu komunistu pārvaldītajās valstīs), kā arī Francijas parlamenta deputāts Žans Marī Dajē. Divu dienu laikā tribunāls uzklājis liecības no 17 lieciniekiem – juristiem, cilvēktiesību aizstāvjiem, bijušajiem politeslodzītajiem, disidentiem, kā arī PSRS nomenklatūras darbiniekiem, kuŗi bija pārbēguši uz Rietumiem. 26. jūnija pēcpusdienā tribunāls publicēja beigu dokumentu, deklarējot, ka Baltijas valstu aneksija bija starptautisko tiesību un Padomju Savienības ratificēto līgumu smags pārkāpums.

Masveida migrācija uz Baltijas valstīm no citām PSRS republikām ir būtiski “kaitējusi baltiešu identitātei un politiskai struktūrai, kultūrai, reliģijai, un pat vēstures mācība skolās ir cietusi no padomju varas”. Tribunāls piebilda, ka Baltijas republiku militārizācija kalpoja kā “paliekošs atgādinājums par nopietnu apdraudējumu mieram pasaulē”. Kopenhāgenas manifestu aicināja atjaunot Baltijas tautu tiesības uz pašnoteikšanos, kā arī visos iespējamajos pasaules forumos aktualizēt jautājumu par Baltijas valstu okupāciju un pieprasīt Igaunijas, Latvijas un Lietuvas neatkarības atjaunošanu. “Ar Kopenhāgenas manifestu mēs deklarējam, ka pašreizējā situācija Baltijas zemēs kāitē miera un brīvības iespējām Eiropā un visā pasaulē” – tā bija deklarēts tribunāla beigu dokumentā.

Mēdz uzskatīt, ka Trešā tautas Atmoda Latvijā sākās ar manifestāciju pie Brīvības pieminekļa 1987. gada 14. jūnijā, vai, iespējams, ar tā dēvēto Čatokvas konferenci Jūrmalā 1986. gada septembrī, kad ar teletilta palīdzību pirmoreiz kopš okupācijas sākuma satikās PSRS un ASV sabiedrības pārstāvi. Taču Baltiešu forums Kopenhāgenā un Baltijas Brīvības un miera kuģis Baltijas jūrā piesaistīja ļoti plašu uzmanību no pasaules žurnālistiem, politiķiem un sabiedriskajiem aktīvistiem, un tas nozīmēja, ka pasaules iedzīvotāji daudz vairāk uzzināja par mūsu valsts okupāciju. Līdz ar to – varbūt, varbūt – Atmoda sākās tieši tur, Baltijas jūras viļņos...

SALLIJA
BENFELDE

Runājot par to, cik liela ir Latvijas diaspora, protams, rezultāts ir atkarīgs no tā, kāda ir diasporas definīcija.

Diaspora un remigrācija

Ja diasporas kritērijs ir pilsonība, tad dati liecina, ka pēc profesora Michaila Hazana pētījuma Latvijas valstspiederīgo un bijušo valstspiederīgo skaits ārvalstīs 2019. g. sākumā ir sasniedzis 292 000 un 2020. g. sākumā – 300 000, bet, pieskaitot arī etniskos latviešus vai Latvijā dzimušo personu pēcnācējus ASV, Austrālijā, Kanādā un dažās Eiropas valstīs, Latvijas diasporas apjoma novērtējums ievērojami pieaug. Gandrīz puse Latvijas diasporas dzīvo 28 Eiropas Savienības (ES) valstīs. Emigrācijas apjoms un diasporas apjoms ir atšķirīgs, jo diasporas apjoms ir lielāks – ņemot vērā, ka ievērojama daļa diasporas pārstāvju ir dzimuši ārvalstīs un tiek pieskaitīti diasporai, vai nu pateicoties pašidentifikācijai kā latviešiem, vai Latvijas izcelsmes senčiem.

Diezgan liela jaunās diasporas daļa joprojām oficiāli ir deklarēta Latvijā. 2018. gada sākumā ES un Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas (EBTA) valstīs dzīvoja vismaz 95,5 tūkstoši Latvijā deklarēto LR pilsoņu un nepilsoņu; 2019. gada sākumā šis skaits sārūka līdz 69,2 tūkstošiem, bet 2020. gada sākumā, pēc provizoriem datiem, – līdz 64 tūkstošiem.

Būtiski ir arī tas, kas tiek saprasts ar “remigranta” jēdzienu (t.i., pēc cik ilga pavadīta laika ārvalstīs un cik ilgi pēc atgriešanās cilvēks tiek uzskatīts par remigrantu).

Svarīgi arī, cik daudzi pēc atgriešanās paliek Latvijā. Tā, piemēram, 2019. gada sākumā Latvijā joprojām dzīvoja 12,7 tūkstoši remigrantu 15+ gadu vecumā, kas atgriezās Latvijā 2015. – 2018. gadā, pirms tam vismaz 12 mēnešus pavadot ārvalstīs.

Kopumā laikā no 2008. līdz 2018. gadam Latvijā uz dzīvi no ārvalstīm atgriezies ievērojams skaits cilvēku – 2019. gada beigās viņu skaits tika lēsts ap 145 tūkstošiem.

Pētījums, tā nozīme un situācija

Latvijas Universitātes (LU) Migrācijas un diasporas pētījumu centrā pagājušajā gadā tika veikts pētījums par to, cik aktīvi ārvalstīs dzīvojošie sazinās savā starpā un iesaistās diasporas dzīvē – organizācijās, pašdarbības kopās, pasākumos (koncertos, svinībās u.tml.). Par šo pētījumu vairāk šajā rakstā.

Dr. Inta Mieriņa, minētā pētījuma autore, Latvijas Universitātes Sociālo zinātņu fakultātes asociētā profesore, Diasporas un migrācijas pētījumu centra direktore un Filozofijas un socioloģijas institūta vadošā pētniece: “Šis pētījums ir būtisks, jo diasporas saistītība un pastāvīga kontaktu uzturēšana, iesaistoties diasporas pasākumos, organizācijās un grupās, ir stipras latviešu kopienas ārvalstīs pamats.”

Saprotams, ka diasporas pārstāvju, organizāciju un grupu veiksmīgāka satiklošana jeb sazināšanās var veicināt informācijas un zināšanu apmaiņu, nodrošināt dažādas diasporas aktivitātes (piemēram, skoliņas, deju kopas), stiprināt piesaistes izjūtu Latvijai un palielināt remigrācijas iespēju. Diasporas organizācijas arī veido Diasporas likumā paredzētās Diasporas konsultatīvās padomes kodolu, līdzīgi kā citās valstīs, nodrošinot diasporas viedokļa pārstāvniecību šīs politikas izstrādē.

Diemžēl vāji attīstītas līdzdalības kultūras dēļ Latvijas emigrantu vidū iesaiste organizācijās kopumā ir ļoti zema, un diasporas organizācijas nav izņēmums: 2014. gada nogalē veiktajā pētījumā tika konstatēts, ka tikai 11 % diasporas pārstāvju ir organizāciju biedri, bet 2019. gadā šis skaits pieaudzis līdz 18%. Turklāt ir grūti iekļaut Latvijas diasporas kopienā mazākumtautību pārstāvjus, kuŗus mazāk interesē tradicionālās organizāciju aktivitātes, galvenokārt latviešu kultūras un valodas saglabāšana diasporā. Otrā grūtāk piesaistāmā grupa ir diasporas jaunieši; tradicionālajās Latvijas diasporas mītnes zemēs organizāciju kodolu bieži vien veido vecākās paaudzes pārstāvji.

Situāciju ietekmē arī tas, ka diasporas līdzdalība mūsdienās ir daudzveidīgāka un sadrumstalo tāka nekā jebkad. Papildus diasporas organizācijām ārvalstīs ir daudz citu grupu, apvienību un vienkārši aktīvu diasporas indivīdu ar radošām idejām, kas dažādos veidos iesaistās ar Latviju saistītās aktivitātēs. Kā piemērus dažādām diasporas pārstāvju grupām ārpus organizācijām var minēt UK's *Latvian Business Network*, *LinkedIn* grupa *Latvian Professionals in London* un “draugiem.lv” grupa “Tavs bizness Norvēģijā”. Daļa šo grupu ir ciešā sazinā un strādā sazobē ar diasporas organizācijām, bet citas nereti pat nav informētas par diasporas organizācijām vai citām latviešu grupām savā apkaimē. Ideālā gadījumā pilsētā darbojas latviešu centrs vai latviešu biedrības nams, kur pulcējas diaspora, taču daudzviet – īpaši jaunajās Latvijas diasporas mītnes zemēs – šādu vietu, kas būtu kā diasporas kultūras dzīves centri, vienkārši nav.

Jāpiebilst, ka padziļinātās intervijas pētījuma laikā notika ar 28 diasporas grupu pārstāvjiem no diasporas virsorganizācijām un organizācijām, kultūras biedrībām un centriem, jauniešu organizācijām, draudzēm, labdarības organizācijām, uzņēmēju asociācijām, profesionāļu organizācijām, nedēļas nogales skolām, vasaras vidusskolām, nometnēm, medijiem, mūzejiem, kultūras krātuvēm, deju kopām, korjiem, latviešu centriem un namiem, tiešsaistes (*online*) grupām, sporta un citām organizācijām. Intervijas notika respondentu mītnes zemēs (izmantojot *Skype*) vai Latvijā.

Pētījuma mērķis ir sniegt pamatotu informāciju un rekomendācijas ārpus Latvijas dzīvojošas

Latvijas diasporas efektīvākai satiklošanai, atbildot uz sekojošiem jautājumiem.

1. Kas veicinātu diasporas pārstāvju (t. sk. mazākumtautību pārstāvju) plašāku līdzdalību diasporas organizācijās?

2. Kas attur vai, tieši pretēji, var piesaistīt diasporas organizācijām jauniešus?

3. Kā veiksmīgāk satikt latviešus diasporas aktivistu grupas un diasporas organizācijas?

4. Kas varētu veidoties kā mūsdienīgu Latvijas diasporas kultūras dzīves centri (latviešu skoliņas, biedrības u. tml.), un kā šo procesu atbalstīt?

Ziņojuma ietvaros ar jēdzienu “vecā diaspora” apzīmēti trimdas latvieši un to pēcteči, kā arī citi pirms 1991. gada no Latvijas izbraukušie, savukārt “jaunā diaspora” – pēc 1990. gada izbraukušie.

Iesaistīšanās un līdzdalība diasporas dzīvē

Aptauja atklāj, ka visbiežāk izmantotais veids, kā ārzemēs dzīvojošie latvieši iesaistās diasporas dzīvē, ir ārzemēs dzīvojošo latviešu ziņu portālu lasīšana. Kopumā šādus portālus (*latvians-online.com*, *baltic-ireland.ie* u. c.) lasa 40 % diasporas pārstāvju, taču jāatzīmē, ka gandrīz puse no viņiem to dara ļoti reti – retāk nekā reizi mēnesī. Par regulāriem ārzemēs dzīvojošo latviešu ziņu portālu lietotājiem var uzskatīt ap 20 % diasporas pārstāvju: 5 % diasporas medijus lieto katru vai gandrīz katru dienu, 7 % – vismaz reizi nedēļā, un 9 % – vienu līdz trīs reizes mēnesī.

10 % vecāku bērni, bērns piedalās kādā latviešu interešu grupā (piemēram, kori vai deju kopā). 9 % pats respondents vai bērns/bērni ir piedalījušies diasporas nometnē. Tikai 4 % diasporas pārstāvju ir iesaistījušies ārzemēs dzīvojošo latviešu mākslinieciskās pašdarbības grupā (piemēram, kori vai deju kopā), taču pat vairāk (7 %) darbojas neformālā interešu grupā Latvijas izcelsmes cilvēkiem (piemēram, grāmatu klubs, adīšanas pulciņš, sporta komanda u. tml.).

Arī nākamā izplatītākā diasporas iesaistes forma ir saistīta ar interneta vidi. Katrs ceturtais (26 %) ārvalstīs dzīvojošais Latvijas diasporas pārstāvis piedalās kādā diasporai domātā vēstkopā, blogā vai domubiedru grupā, turklāt šāda veida līdzdalībai ir tendence pieaugt. Līdzīgs skaits (24 %) pēdējā gada laikā ir piedalījušies kādā ārzemēs dzīvojošajiem latviešiem domātā pasākumā (piemēram, koncertā, tikšanās, sanāksmā). 22 % savā pašreizējā mītnes zemē ir apmeklējuši Jaņu vai Latvijas valsts dienību 18. novembrī pasākumus. 16 % diasporas pārstāvju, kuriem ārzemēs ir bērni, viņi apmeklē vai ir apmeklējuši latviešu nedēļas nogales skolu (9 % apmeklē, 7 % ir apmeklējuši, bet vairs neapmeklē).

Pētījumā secināts: “Tomēr piedalīšanās diasporas dzīvē lielākoties ir atkarīga no etniskās piederības. Latvieši ir visaktīvākie dalībnieki visdažādākajās aktīvi-

Diasporas portrets: iesaistīšanās un sadarbība

tātēs: gandrīz puse (49 %) lasa diasporas ziņu portālus, trešdaļa piedalās kādā Latvijas emigrantu un diasporas vēstkopā, blogā vai grupā internetā, un tikpat pēdējā gada laikā ir piedalījušies diasporas latviešiem domātos pasākumos. Bērni diasporas dzīvē iesaistās salīdzinoši mazāk. Turklāt mākslinieciskās pašdarbības grupas nebūt nav biežākais ārzemēs dzīvojošo kopīgo aktivitāšu veids.”

Jāpiebilst, ka Latvijas mazākumtautību emigrantu iesaistīšanās diasporas dzīvē ir pavisam niecīga un zemāka nekā jebkuru citu tautību emigrantiem no Latvijas: diasporas organizācijās iesaistījušies tikai 2 % krievu tautības emigrantu un tikai 7 % pēdējā gada laikā apmeklējuši kādus diasporai domātus pasākumus. Interesanti, ka tieši tautība jeb etniskā piederība ir būtiskākais iemesls, kāpēc krievi neiesaistās Latvijas diasporas dzīvē, nevis no latviešiem atšķirīga etniskā piederība vispār. Tie, kuŗi ģimenē runā ne latviešu valodā, diasporas dzīves aktivitātēs iesaistās mazāk.

Nozīme ir arī dzīvesbiedra tautība. Ārpusinterna diasporas aktivitātēs un pasākumos tie, kuru dzīvesbiedrs ir citas, ne latviešu tautības, iesaistās vidēji divreiz retāk nekā tie, kuŗu dzīvesbiedrs ir latvietis.

Tā sauktās vecās diasporas pārstāvji – trimdas latvieši vai viņu pēcteči –, kuri vēl sevi uzskata par piederīgiem Latvijai, savā mītnes zemē ļoti bieži cenšas saglabāt saikni ar latviešu kopienā. Turklāt viņi ir daudz aktīvāki diasporas dzīvē nekā jaunā diaspora jeb pēc 1990. gada izbraukušie.

Tātad jaunās diasporas aktivitāte diasporas dzīvē ir daudz mazāka, tiesa, daļēji to skaidro arī lielais citu tautību īpatsvars šajā diasporas grupā.

Pēc 1990. gada aizbraukušo (jaunās diasporas) vidū tikai 6 % ir iesaistījušies ārzemju latviešu organizācijās, 20 % pēdējā gada laikā ir piedalījušies kādos ārvalstīs dzīvojošajiem latviešiem domātos pasākumos, 15 % bērnu apmeklē nedēļas nogales latviešu skolu, un tikai 2 % iesaistījušies kādā mākslinieciskās pašdarbības kopā vai kori. Saikne ar Latviju visbiežāk tiek uzturēta tīmekļa vidē: 37 % lasa diasporas ziņu portālus, un 27 % piedalās kādā diasporas vēstkopā, grupā vai blogā (nozīmīgi vairāk nekā vecās diasporas pārstāvji). Atšķirības starp veco un jauno diasporu skaidrojamas arī ar atšķirībām līdzdalības kultūrā – reti vecās diasporas jeb trimdas pārstāvis nav kādas sabiedriskās organizācijas biedrs. Īpaši liela atšķirība vērojama iesaistē reliģiskā kopienā, draudzē.

Vēl jāteic, ka dalība diasporas organizācijās lielākoties atkarīga arī no tā, cik ilgi cilvēks dzīvojis ārpus Latvijas. Vairākas no līdzdalības formām pieaug, kad cilvēks ārzemēs pavadījis ilgāku laiku. Tomēr latviešu nedēļas nogales skolās biežāk savus bērnus sūta no Latvijas tikko aizbraukušie (kuŗi ārzemēs dzīvo līdz diviem gadiem). Tas liecina, ka šo

skolu nozīmi vecāki saskata ne tikai valodas zināšanu ieguvē vai saglabāšanā.

Interesanti arī, ka dati liecina: par diasporā notiekošo nedaudz lielāku interesi izrāda sievietes. Viņas biežāk lasa diasporas ziņu portālus, piedalās diasporas vēstkopās vai grupās internetā, kā arī apmeklē dažādus diasporai domātus pasākumus. Tomēr atšķirību vīriešu un sieviešu līdzdalības diasporas organizācijās un dažādās diasporas interešu grupās rādītājos gan nav. Diasporas organizāciju dalībnieku vidū 58 % ir sievietes, bet 42 % – vīrieši.

Visaktīvāk diasporas organizācijās iesaistījušies cilvēki 65 vai vairāk gadu vecumā (galvenokārt vecās diasporas pārstāvji). Arī cilvēki 45–64 gadu vecumā diasporas organizācijās iesaistījušies biežāk nekā jaunāki cilvēki. Lai gan cilvēki gados biežāk iesaistās organizācijās, kopumā lielākā daļa emigrantu ir jauni cilvēki, tāpēc arī gandrīz puse (46 %) diasporas organizāciju dalībnieku ir jaunāki par 45 gadiem. Tomēr šie dati ļoti atšķiras atkarībā no mītnes zemes.

Visvecākie dalībnieki ir diasporas organizācijām tipiskajās trimdas zemēs ASV, Kanādā, Jaunzēlandē un Austrālijā: 39 % ir 65 vai vairāk gadu vecumā.

Secinājumi

Pētījuma autori atzīmē arī to, ka “Latvijas diasporas organizācijās un pasākumos šobrīd iesaistās gandrīz tikai latvieši, turklāt tie ir krietni mazāk populāri jauniešu vidū. Lielākoties tas saistīts ar laika trūkumu, tomēr daudzi jaunieši (40%) min, ka viņus tas vienkārši neinteresē, piemēram, liekas saistošāk nevis palikt latviešu lokā, bet būt starp vietējiem vai pavadīt laiku ar savu ģimeni un draugiem, turklāt trūkst informācijas par diasporas organizācijām un iespējām tajās iesaistīties. Ideālai diasporas organizācijai, pēc jauniešu domām, būtu ne vien jānodarbojas ar kultūras aktivitātēm, bet jāsniedz praktiska palīdzība cilvēkiem, kas nesēn pārvākusies uz ārzemēm, kas nekoncentrētos tikai uz latviešu kultūru, bet pasākumiem, kas varētu ieinteresēt jebkuŗas tautības cilvēkus, t.sk. diasporas pārstāvju ārvalstnieku dzīvesbiedrus un draugus.

Redakcijas piezīme.

2018. gada sākumā ALAs Informācijas nozares vadītāja Taira Zoldnere bija veikusi pētījumu “Amerikas latviešu mediju lietošanas paradumi”, ko autore prezentēja ALA 67. kongresā Vašingtonā un kas parādīja, ka aptaujāto ALAs biedru, respektīvi Amerikas latviešu aktīvākās sabiedrības daļas pārstāvju vidū populārākais informācijas avots ir avīze *Laiks*.

Šī publikācija sagatavota ar Mediju atbalsta fonda finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par publikācijas saturu atbild biedrība “Laiks-BL”

MAF
Mediju atbalsta fonds

LĀSMA
GAITNIECE

Monblāna priekšposteni

Tā laikam dzīvē ir iekārtots, ka visam jānotiek līdzsvarā. Ja iepriekšējais gads vai pat vairāki gadi paliks atmiņā ar *traku* ceļošanu un daudziem jauniem iespaidiem, tad šis – ar mieru, apcerīgumu un laiku aprakstīt visu iepriekš vēroto un baudīto.

2019.gada vasaras izskaņā bija iespēja viesoties Šveices Konfederācijas otrajā lielākajā pilsētā Ženēvā, kas atrodas valsts dienvidrietumos, netālu no robežas ar Franciju. Laikā, kad pie debesīm nav neviena mākonīša, no pilsētas paveras karalisks skats uz 4810 metrus augsto Monblānu (*Mont Blanc*) – Alpu kalnu augstāko virsotni, kas atrodas Francijas teritorijā. Monblāna masīvs gan izvietojies trīs valstīs – Šveicē, Francijā un Itālijā, turklāt tas esot trešais visbiežāk apmeklējams tūrisma objekts pasaulē. Absolūti lielākā daļa ceļotāju apmeklē Monblāna masīvu, nevis augstāko virsotni, jo, lai tajā nokļūtu, ir nepieciešamas vismaz pamatiemaņas alpinismā. Monblāns ir mērķis alpīnistiem iesācējiem, taču cilvēkiem, kuri ar kalniem ir uz “jūs”, to atliek baudīt vien ar acīm. Tieši tāpat kā Alpu augstāko virsotni Šveices teritorijā – Materhornu (*Matterhorn*), par kuŗu mūsu laikrakstā vēstījām iepriekš.

Brauciens uz Šamonī

Lai sāktu ceļojumu Monblāna masīvā, vispirms jātiek uz Francijas nelielo, bet slaveno kūrortu Šamonī (*Chamonix-Mont-Blanc*). Tā ir komūna Augšsavojas (*Haute-Savoie*) departamentā, Ronas-Alpu (*Rhône-Alpes*) reģionā, kur no 1924. gada 25. janvāra līdz 4. februārim notika Pirmās ziemas olimpiskās spēles. Svarīgajā notikumā tika pārstāvēta arī

Latvija; olimpiādā piedalījās ātrslidotājs Alberts Rumba un distanču slēpotājs Roberts Plūme, kuŗš arī bija mūsu valsts delegācijas karognesējs.

Uz Šamonī iespējams nokļūt gan ar satiksmes autobusu, gan vilcienu. No Ženēvas autoostas ar autobusu jābrauc mazliet ilgāk nekā stundu. Īpatnēji, pat neticami ir tas, ka, lai cik Šveice, tai skaitā Ženēva, būtu sakārtota, domājot par cilvēkiem un viņu ērtībām, šīs pilsētas autoostā valda jukas. Trūkst norāžu, jebkādas informācijas, no kuŗas platformas aties tā vai cita maršruta autobuss, cilvēki (galvenokārt ceļotāji) cits citam jautā, kur jāiet un jāgaida. Pamanot, ka autoostā iebrauc kāds autobuss, visi metas tam pakaļ, lai šoferim pajautātu, uz kuŗieni viņš plāno braukt. To visu zinot, dienu iepriekš vērsos Ženēvas tūrisma informācijas centrā, kur saņemu informatīvu bukletīnu par autobusu atiešanas laikiem un biļešu cenām, taču norāžu par pieturvietām nebija arī tajā. Brauciens no Ženēvas uz Šamonī un atpakaļ maksā 50 frankus (46,47 EUR). Tā laikā gulēt nav vēlams, jo visapkārt paveras pastkaršu cienīgi skati, gan sākot ar Ženēvas ārpilsētu un fantastisko ezeru, gan kalniem. Šoseja stiepjas likločaina, brīžam kļūst mazliet neomulīgi, jo šķiet, ka pēc maza mirkļa varētu attapties kalnu aizā.

Brauciena galamērķis ir Šamonī dienvidu autoosta. Tā ir neliela, šķiet, relatīvi nesen izveidota, par ko liecina vagoniņi autoostai raksturīgo ēku vietā, taču pat šeit valda kaut kāda kārtība, salīdzinot ar Ženēvas autoostu. Nav arī problēmu saprast, kuŗā virzienā jādodas tālāk – atliek

Mērķis – virsotne *Aiguille du Midi* – sasniegts! Kaut arī karsta vasaras diena, bez siltas jakas un ērtiem apaviem neiztikt

Trošu vagoniņš, pilns tūristu, ceļā no Francijas Alpu kūrorta Šamonī uz akmeņaino *Aiguille du Midi*

sekot ceļotāju bariem. Iespējams, ka 2020.gada vasarā tādu Šamonī vairs nav.

Bez mežāžiem

Ja esi nokļuvis slavenajā Šamonī kūrortā, nepastāv jautājums, ko tur iesākt, jo mērķis visiem viens – atliek nopirkt biļeti un gaidīt otro lielāko trošu vagoniņu Eiropā, lai uzbrauktu 3842 metrus augstajā virsotnē *Aiguille du Midi*, ko tālaini mēdz dēvēt par Monblāna priekšposteni. Neraugoties uz to, ka biļetes cena ir 63 EUR, brauktgribētāju netrūkst. Kaut arī gaŗās cilvēku rindas sākotnēji neiedvesmoja,

gaidīšana aizņēma pārsteidzoši īsu laiku. Pats brauciens līdzinās īstam piedzīvojumam, kas prasa stiprus nervus. Lielākais ātrums, kādu brauciena laikā var attīstīt, ir 45 kilometri stundā, lai gan trošu vagoniņš virzās nevienmērīgi. Vietās, kur troses ir savienotas un tās notur stabi, izjūtas, kā lēcienā no trampolina! Protams, tādā brīdī vienaldzīgs nepaliek neviens no ceļotājiem. Aptuveni pusceļā uz *Aiguille du Midi* atrodas starpstacija 2310 metru augstumā, kur var izkāpt, pastaigāties pa Alpu pļāvām, pa gabalu pavērot ledājus un arī drosmīniekus, kas pa tiem staigā. Pat šai

vietā iekārtots suvenīru kiosks, neliela kafejnīca un uzjautrinājumam arī norāde jeb virzienrādītājs uz citām Eiropas un pasaules augstākajām kalnu virsotnēm. Te var uzzināt, ka līdz Monblānam atlikuši vien septiņi kilometri, savukārt līdz Kilimandžaro – 6217 kilometri. Alpos mīt mežāži – savvaļas kalnu kazu suga, taču diemžēl nevienu tās pārstāvi nebija lemts sastapt. Kad nelielā pastaiga pa Alpu kalnu pļāvām beigusies, laiks gaidīt nākamo trošu vagoniņu, lai dotos uz galamērķi.

(Turpinājums 9. lpp.)

Starpstacija. Suvenīru kiosks, mini kafejnīca un norādes, cik kilometru mūs šķir no citām pasaules slavenākajām virsotnēm

Monblāna priekšposteni

(Turpināts no 8. lpp.)

Klinšainā virsotne Aiguille du Midi

Sasniedzot slavenā Monblāna priekšposteni *Aiguille du Midi*, konstatējams, ka te pavisam citi mērogi. Pirmoreiz to visu skatot tuvplānā, grūti ir noticēt, ka cilvēks savām vajadzībām – un arī kaprīzēm – spēj pielāgot pat kalnus! Vairāki tuneli, lai nokļūtu uz skatu laukumu vai kafējnicu, vai arī uz, piedodiet, sauso tualeti. Vairākās vietās kāpnes, kas rada ilūziju, ka atrodies nevis Alpos, bet daudzstāvu dzīvojamā mājā. Vienīgais ieteikums, pa tām kāpjot, ir neskatīties uz leju arī tādā gadījumā, ja nav baiļu no augstuma. Tieši zem kāpnēm atrodas akmeņainas klintis, turklāt tās ir tik labi redzamas!

Tā kā trošu vagoniņā braucām kopā ar profesionāļiem, sēžot skatu laukumā uz soliņa aizvējā, izbrina pilnām acīm varēju vērot, ka šie drošinieki pilnā ekipējumā rāpjas klintīs – pat tādās, kas veido 90 grādu leņķi. Vai kas tāds būtu pa spēkam arī mežāžiem, grūti pateikt; kā jau pausts iepriekš, šos zvērus sastapt neizdevās. Lielākā daļa ceļotāju gan ko tādu nemēģināja, turklāt vairāki iepriekš pat nebija padomājuši, ka, dodoties kalnos, jāņem līdzī silts apģērbs un ērti apavi, kaut arī pēdējos gados augusts Šveicē un Francijā ir ļoti karsts mēnesis. Te, augstumā, no karstuma ne miņas, taču, esot *Aiguille de Midi*, neradās arī problēmas ar elpošanu, kaut ļaudis apgalvo, ka, atrodoties gandrīz četrus kilometrus virs jūras līmeņa, jūtot retināta gaisa ietekmi.

Tas, ka šāds augstums cilvēku, kuŗš dzīvo līdzenumā, tomēr ietekmē, gan jāatzīst: ir iespējami galvas reiboņi, arī vieglas sirdsklauves. Tādā gadījumā der ieiet turpat kafējnicā, izdzert glāzi minerālūdens. Līdzīgi kā starpstacijā, arī šeit ceļotājiem par prieku ierīkots suvenīru veikaliņš, kafējnicā un restorāns. Cenas gan... Kā jau tas sagaidāms augstu kalnos. Lai visiem būtu vēl jautrāk, suvenīru kioska piedāvājumā atrodama speciāla pastmarka ar *Aiguille de Midi* atēlu, kas uzlīmējama pastkartei, ko var iemest pastkastītē, tepat, 3842 metru augstumā!

Brauciens uz *Aiguille de Midi* var aizņemt vismaz četras stundas, taču, ja Šamoni plānots uzkavēties ilgāk par dienu, iespējams izbaudīt veselus trīs braucienus kalnos (tas pat ir izdevīgi), piemēram, bez jau minētās arī uz virsotnēm *Le Brévent* un *La Flégère*. Jāpiebilst, ka pats kūrorts Alpu kalnu pakājē, kaut arī lieliski sakopts un uzturēts, līdzinās simtiem, pat tūkstošiem citu.

Iedvesmojošākais, kas palicis atmiņā no neparastā piedzīvojuma, ir Alpu varenība, arī tas, kā trošu vagoniņā dodoties arvien augstāk, krasi mainās aina. Vispirms skatam atklājas plaši meži, tad Alpu kalnu pļavas, bet noslēgumā ledāji un akmeņainas klintis. Šķiet absolūti neticami, ka cilvēks spējis pakļaut pat tādu stihiju kā kalnus!

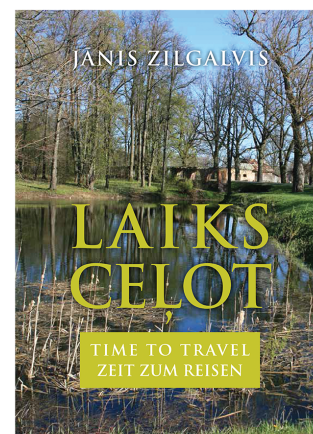
Par informācijas trūkumu Alpos sūdzēties nav pamata – ik uz soļa stendi, plāni, kartes

Starpstacija ar Alpu pļavām. Ceļvedī lasāms, ka šeit saimnieko mežāži, taču tos nekur nemanija

Arī *Aiguille du Midi* cilvēks spējis pakļaut savām vēlmēm un kaprīzēm. Par to liecina 3842 metrus augstumā iekārtotie skatu laukumi, tuneli, suvenīru veikaliņi, kafējnicā, restorāns un pat neliels muzejīņš

DR. JĀŅA ZILGALVJA LAIKS CEĻOT III GRĀMATA

Informatīvi bagāta un ērti lietojama grāmata-ceļvedis pa Latvijas sakoptākajām pilīm un muižām, parkiem un pastorātiem, seniem viduslaiku cietokšņiem, baroka un klasicisma rezidencēm.

Teksti arī angļu un vācu valodās

www.laikagramata.lv

Samnera Velsa deklarāciju atceroties

23. jūlijā apritēja 80 gadi kopš Samnera Velsa deklarācijas pasludināšanas 1940. gadā

Velsa deklarācija, nosaukta bijušā ASV Valsts sekretāra Samnera Velsa vārdā, izvirzīja starptautiska mēroga neatzišanas stan-

DEPARTMENT OF STATE
JULY 23, 1940
No. 354

STATEMENT BY THE ACTING SECRETARY OF STATE,
THE HONORABLE BURNETT WELLS

During these past few days the devices processes whereby the political independence and territorial integrity of the three small Baltic republics—Latvia, Lithuania and Estonia—were to be deliberately annihilated by one of their more powerful neighbors, have been rapidly drawing to their conclusion.

From the day when the peoples of these republics first gained their independent and democratic form of government the people of the United States have watched their remarkable progress in self-government with deep and sympathetic interest.

The policy of this Government is universally known. The people of the United States are opposed to predatory activities of any kind which they are carried on by the use of force or by the threat of force. They are likewise opposed to any form of intervention on the part of one state, however powerful, in the domestic concerns of any other sovereign state, however weak.

These principles constitute the very foundations upon which the existing relationship between the twenty-one sovereign republics of the New World rests.

The United States will continue to stand by these principles, because of the conviction of the American people that unless the doctrine in which these principles are embodied is maintained, the relations between nations, the rule of reason, of justice and of law, in other words the basis of modern civilization itself, cannot be preserved.

***
The United States and the American people are deeply concerned by the recent developments in the Baltic States.

Deklarācija

dartu pret Padomju Savienības īstenoto Baltijas valstu okupāciju un palīdzēja Igaunijai, Latvijai un Lietuvai saglabāt valstiskumu un galu galā – atgūt brīvību.

Velsa deklarāciju lielā mērā iedvesmoja un uzrakstīja Lojs Hendersons. 1919. gadā Hendersons bija apciemojis Latviju kā Sarkanā krusta brīvprātīgais un vēlāk – kā ASV diplomāts. Samners Vels, kuŗš 1940. gadā ieņēma ASV Valsts sekretāra pienākumu izpildītāja amatu, apstiprināja deklarācijas tapšanu.

23. jūlijā JBANC (Apvienotās Baltiešu komitejas) komanda kopā ar Baltijas valstu vēstniecībām devās uz *Rock Creek* kapsētu, lai pieminētu Samneru Velsu un Loju Hendersonu. Lietuvas vēstnieks Rolands Kriščūns teica

Foto no portāla sargs.lv (Harris & Ewing/Library of Congress)

piemiņas vārdus un, ievērojot tradīciju, Madelēna Miniata nolasīja pašu deklarāciju.

Vēlāk JBANC direktors Karls Altou kopā ar misijas vadītāju

vietniekiem no Baltijas vēstniecībām Amerikā – Marko Koplimaa, Juri Pēkali un *Dovydas Spokauskas*, kā arī Polu Goubļu, Krievijas pētnieku, vēsturnieku un bijušo ASV Valsts departamenta amatpersonu piedalījās *CEPA* (Center for European Policy Analysis) Power Vertical sarunu ierakstā Braiena Vitmora vadībā. Sarunas bija saistībā ar Velsa deklarāciju un tās ietekmi *CEPA* mājaslapā (cepa.org).

Savādie latviešu svētki

Ik gadu jūlijā un augustā daļai Latvijas iedzīvotāju ir atzīmējama tradīcija, kas vairumam Eiropas un pat pasaules valstu pilsoņu nav un nekad nebūs izprotama. Tie, protams, ir Kapu svētki, kad sapulcējas veselās dzimtas, visi kopā vai nu dodas uz kapsētu, vai arī tur tiekas, taču mērķis ir viens – pieminēt tuviniekus, kuŗi pārkāpuši Mūžības sliekšni. Neiztrūkstošs ir svētbrīdis, mācītāja uzruna, kopējas lūgšanas un korāļu dziedāšana. Neparasti, ka dažādos Latvijas novados minētos godus svēti atšķirīgi; katra novada iedzīvotājiem savas paražas, līdz ar to šai labi iesakņojamies tradīcijai piemīt daudz nianšu.

Augusta pirmajā svētdienā radās iespēja piedalīties Kapu svētkos Nīcas novada Silenieku kapsētā. Ņemot vērā, ka šo rindu autore pirmā Kapu svētku pieredze gūta tieši Sileniekos, šķita interesanti salīdzināt, kā arī mazliet pavērtēt, kas par šiem gadiem mainījies. Pirmkārt un galvenokārt – apmeklētāju skaits un sastāvs. Varēja vērot, ka iepriekš minētā tradīcija šķiet nozīmīga tikai un vienīgi vecāka gadu gājuma ļaudīm, turklāt

pavisam nedaudziem, līdz ar to rodas pamats prognozei, ka pēc gadiem desmit, varbūt pat mazāk, vismaz Nīcas novada Silenieku kapos svētki, ko šeit atzīmē katra gada pirmajā augusta svētdienā, neeksistēs, jo vienkārši nebūs, kas uz tiem dodas. Otrs un ne mazāk skumjš faktors ir garīdznieka attieksme pret, ļoti lūdzu atvainot par tiesumu, savu darbu. Mācītāja attieksme pret savu acinājumu – kalpošanu, viņa aizrautība un paša ticība tam, kas skaļā balsī tiek sludināts, ļaudīm ir redzama kā uz delnas. Pamanīts tiek katrs *falšums*. Protams, arī garīdznieks ir tikai cilvēks, ne svētais, tāpēc ne no rutīnas, ne noguruma, ne izdegšanas nav pasargāts arī viņš. Un sanākušajiem tas ir labi *nolasāms* gan no žestiem, gan balsis tembra, gan acu skatiena. Kāds ir rezultāts? Neiepriecinošs, jo diezin vai būs *vilkmē* pēc gada Kapu svētku apmeklēt tā pašā kapsētā. Varbūt tomēr maldos?

Iespējams, kļūdos, bet daudziem Latvijas iedzīvotājiem Kapu svētku svētišana varētu būt kas līdzīgs psihoterapijas seansam vai meditācijai. Atnākt, kaut domās pabūt kopā ar tiem, ar

kuŗiem reālītātē tas nekādi vairs nav iespējams, un paklusēt. Arī uz klausīt garīdznieka stiprinājumu, uzmundrinājumu, ja tāds izskan. Tad posties tālāk, lai atnāktu atkal pēc gada...

Lāsma Gaitniece

Laikraksts

BRĪVĀ LATVIJA

JOPROJĀM INFORMĒ, IZGLĪTO, IZKLAIDĒ

Pasūtīniet digitālo laikrakstu ŠEIT:

www.brivalatvija.lv/abone-interneta

vai maksājiet bankā SIA VESTA-LK kontā:

AS SEB banka, kods UNLALV2X,
Konta nr.: LV80UNLA0050016243516
ar piezīmi "BL abon" un norādot vārdu,
uzvārdu, e-pastu un mājas adresi

Ik nedēļu izlasīsiet Jums svarīgu informāciju labā latviešu valodā.

Abonementa maksa:

- par 12 mēn. (48 nr.) EUR 55 (550 SEK)
- par 6 mēn. EUR 30 (300 SEK)
- 1 nedēļu EUR 2 (20 SEK)

Par reklāmu un sludinājumiem sazinieties ar redakciju

Rīgā, Ģertrūdes ielā 27, LV-1011,
e-pasts: redakcija@brivalatvija.lv,
tālr.: +371 67326761 vai +371 29439423

Jaunākā informācija sociālajos tīklos:

www.facebook.com/brivalatvija
www.twitter.com/briva_latvija

Mājaslapa: www.brivalatvija.lv

Brīvā Latvija

reklāmas cenas Latvijā

Cena – 1,15 eiro
par cm² ierāmējumā
Atlaides par reklāmas
publicēšanas biežumu:

- Atkārtotot vienu un to pašu reklāmu 2 reizes, paredzēta atlaide 10 % apmērā no parastās cenas.
- Atkārtotot vienu un to pašu reklāmu 3 reizes, – 15 % no parastās cenas.
- Atkārtotot vienu un to pašu reklāmu 4 reizes un vairāk, – 20 % no parastās cenas.
- PRIVĀTSLUDINĀJUMIEM:
• 0,60 eiro par 1 cm² ierāmējumā.
- SĒRU SLUDINĀJUMS:
• NB! 60 eiro

Pasta adrese:

Ģertrūdes iela 27

Rīga, LV - 1011

Tālrunis + 371 67326761

Tālrunis +371 67326784

Darba laiks:

Pirmdien – 9-17

Otrdien – 9-17

Piektdien – 9-13

BRĪVĀ LATVIJA

Latvijas reģ. nr. 1144.
Rietumeiropas latviešu laikraksts,
iznāk sestdienās, 48 reizes gadā.

Redaktore: Ligita Kovtuna
Brīvā Latvija redakcija:
Ģertrūdes iela 27, Rīga, LV-1011
(Darba laiks P.O: 9-17, Pk.: 9-13)
Tālr. (redakcijā) +371 67326761,
+371 29439423,
Tālrunis: +371 67326784.
e-pasts: redakcija@brivalatvija.lv

ABONEMENTA MAKSA:

Brīvās Latvijas digitālo versiju varat pasūtīt tāpat kā līdz šim.
• par 12 mēn. (48 nr.) EUR 55 (550 SEK)
• par 6 mēn. EUR 30 (300 SEK)
• 1 nedēļu EUR 2 (20 SEK)

To varat izdarīt caur *Brīvās Latvijas* mājaslapu: <http://www.brivalatvija.lv/abone-interneta>.
Izdrukājot iespējama krāsaina versija.

Tiem *Brīvās Latvijas* lasītājiem, kuŗi tomēr vēlas lasīt avīzi drukātā versijā, piedāvājam pasūtīt Amerikas latviešu avīzi *Laiks* – tie paši 48 numuri gadā, 20 lappuses, to skaitā 8 lpp. tās pašas, kas kopš 2001. gada bijušas kopīgas abām avīzēm.

Iespēja saņemt *Laiku* pa gaisa pastu no ASV.

- par 6 mēn. – EUR 186
- pa parasto pastu no Latvijas – 6 mēn. EUR 86

Dāvanā *Laika* Mākslas kalendārs 2021!

Samaksa: naidu ieskaitot SIA VESTA-LK kontā:

AS SEB banka, kods UNLALV2X,
nr.: LV80UNLA0050016243516,
ar piezīmi BL

un norādot vārdu, uzvārdu un adresi. Latviešu organizāciju un **privātie sludinājumi** maksā EUR 6,- par 10 mm augstu vienslejiņā platumā aizņemtu telpu. **Sēru sludinājumi** (10,6 cm x 7 cm) EUR 60,-

Komeriālie sludinājumi EUR 12 par 1 slejas cm.
Atlaides atkārtotām reklāmām.

Ar autora vārdu, iniciāliem vai savārdū parakstītos rakstos izteiktās domas nav katrā ziņā arī redakcijas domas. Par līdzstrādnieku honorāriem nepieciešama iepriekšēja vienošanās. Par publikācijās minēto faktu precizitāti atbild autors.

Lūdzam ziedojumus iemaksāt:
Biedrības Laiks-BL kontā –
SEB Banka,
nr.:LV60UNLA0050018705154

LETA
nacionālā informācijas aģentūra

Marijas iela 2, Rīga, LV – 1502

marketing@leta.lv

+371 – 672 225 09

www.leta.lv

SPORTS

SPORTS

SPORTS

SPORTS

ZEMGALES OLIMPISKĀ
CENTRA STADIONAM
PIEŠĶIRS JĀNA LŪŠA
VĀRDU

22. augustā Jelgavā, Zemgales Olimpiskā centra stadionā, jau astoto reizi norisināsies leģendārā sportista olimpiskā čempiona Jāņa Lūša kausa izcīņa šķēpmešanā. Šogad pasākums būs īpašs ar to, ka Zemgales Olimpiskā centra stadionam tiks piešķirts Jāņa Lūša vārds, ziņo Jelgavas pilsētas pašvaldība.

Olimpiskā čempiona Jāņa Lūša kausa izcīņa šķēpmešanā notiek jau kopš 1994. gadā, savukārt kopš 2013. gada sacensības norisinās leģendārā sportista dzimtajā pilsētā Jelgavā. Ierasti sacensības notiek maijā, sportista dzimšanas mēnesī, bet šogad vīruss ieviesa izmaiņas – kad martā Latvijā tika izsludināta ārkārtējā situācija un uz nezināmu laiku atcelti visi sporta pasākumi, bija vien cerība, ka situācija uzlabosies un sacensības šogad tomēr varēs notikt. Gaidot situācijas uzlabojumus, sporta pasaule saņēma vēl vienu triecienu – 29. aprīlī, nesagaidījis savu 81. dzimšanas dienu, mūžībā devās viens no visu laiku izcilākajiem pasaules vieglatlētiem Jānis Lūsis. Lidz ar to šis būs pirmais gads, kad sporta leģenda nevarēs pagodināt sacensības ar savu klātbūtni, un sportisti pirmo reizi cīnīsies par Jāņa Lūša piemiņas kausiem.

REBEKA KOCHA BEIDZ
SPORTISTES KARJĒRU

Latvijas labākā svarcēlēja Rebeka Kocha sarunā videosarunā ar Latvijas Olimpiskās komitejas (LOK) vadību prezidentu Žoržu Tikmeru, ģenerālsēkretāru Kārlī Lejnīku, Latvijas Olimpiskās vienības (LOV) valdes priekšsēdi Einaru Fogeli un saviem treneriem Eduardu Andruškeviču un Viktoru Ščerbatiču paziņojusi, ka noslēdz sportistes karjēru.

Latvijas visu laiku titulētākā svarcēlēja Rebeka Kocha likusi punktu sportistes karjērai.

LOV valdes priekšsēdis Einars Fogelis, atklājot sarunas gaitu pavēstīja: “Šodien videokonferences laikā Kocha paziņoja, ka noslēdz sportistes karjēru. Respektējot Rebekas izvēli un sakot paldies par ieguldīto darbu, vienojāmies, ka līdz 1. septembrim saņemsim rakstisku iesniegumu par izstāšanos no LOV un fināncējuma apturēšanu.” Galvenais iemesls ticības maiņai bija attiecības ar savu ligavaini 21 gadu veco Ka-

taras diska metēju Moazu Mohamedu Ibrahimu. Tieši ar viņu kopā Turcijā savu laiku pēdējās dienas arī pavada Latvijas sportiste.

Rebekas Kochas treneri sākotnēji nemaz nebija informēti, uz kuriem Koha devusies, Andruškevičs izteica versijas: uz Turciju vai Kataru, no kurām pirmā izrādījās patiesa. Viņš arī medijiem atklāja, ka sportistei līdzī iedota individuāla treniņu programma, kas gan esot apjoma ziņā krietni mazāka nekā ierastā. Iemesls tam esot Rebekas problēmas ar veselību. Viņa jau ilgāku laiku cīnās ar ceļgalu problēmām, kas liedz darboties uz pilnu jaudu un sportistei nepieciešams slodzes samazinājums. Par Kohas veselības problēmām informēta ir arī LOV, kur sportistei tika veiktas pārbaudes, kuŗās gan līdz šim nav izdevies noteikt, kāpēc radušās problēmas ar ceļiem. Šis likstas Rebekas treneru korpusam rada bažas, vai sportiste būs spējīga pilnvērtīgi sagatavoties uz nākamo gadu pārceltajām Tokijas Olimpiskajām spēlēm, kuŗās Kocha bija nobriedusi cīnīties par medaļām. Šis pavērsiens treneriem radījis šaubas, vai sportiste vispār vēlas vēl turpināt trenēties tādā apjomā, kā darījusi līdz šim.

AR VĒRIENĪGU
ATKLĀŠANU PLAŠĀKAI
PUBLIKAI TĪKA NODOTS

tirdzniecības centra “Aleja” jaunbūvē esošais vairāk nekā 2000 kvadrātmetru plašais sporta klubs *MyFitness Aleja*. *MyFitness* Latvia vadītāja Inna Alne atklāšanā sacīja: “Esam priecīgi, ka beidzot arī Ziepniekkalna iedzīvotāji ir sagaidījuši savu *MyFitness*! Ticam, ka šis klubs spēs apmierināt visdažādākās apmeklētāju prasības, jo piedāvātais pakalpojumu klāsts ir ļoti plašs.”

Nodarbības treniņu zālē

Jaunais tirdzniecības centrs un sporta klubs atrodas stratēģiski nozīmīgā vietā, līdz ar to sporta kluba pakalpojumi tagad būs ērti pieejami Ziepniekkalna, Mārupes, Tiraines, Olaines iedzīvotājiem, kā arī tiem, kuŗu dzīvesvieta ir Jelgava, bet darbs vai mācības ir Rīgā. Ziepniekkalna klubs ir balstīts uz jau ierastajiem *MyFitness* standartiem, bet tomēr apmeklētājus pārsteigs ar jaunām niansēm dizainā, kā arī sagaidāmi jaunumi sniegto pakalpojumu klāstā. 2000 kvadrātmetru plašais klubs aprīkots ar augstākās klases *Technogym* treniņiem, klubā ir trīs nodarbību zāles, kā arī sauna relaksācijai pēc treniņiem. *MyFitness Aleja* sporta klubs ir jau 14. *MyFitness* sporta klubs Latvijā un jau 50. sporta klubs *MyFitness* grupā Baltijā, informē *MyFitness* AS vadītājs Erki Torns. Viņš ir gandarīts, ka uzņēmums ir spējis atvērt jaunu struktūrvienību šajā

grūtajā laikā – pēc ilgstošas sporta kluba dikstāves, kas saistīts ar vīrusa krīzi.

FUTBOLS

Latvijas futbola izlases uzbrucēja **Roberta Uldriķa** gūtīe vārti Šveices superlīgas pēdējā kārtā palīdzēja *Sion* uzvarēt, bet Latvijas vārtsarga Andra Vaņina panāktais neizšķirts *Zürich* vārtos nodrošināja *Sion* vietu līgā arī nākamajā sezonā.

Roberts Uldriķis

Sion viesos ar 2:1 (1:1) apspēlēja ceturtais vietas īpašnieci *Zenēvas Servette*. Uldriķis spēli sāka uz komandas rezervistu soliņa un laukumā devās 63. minūtē.

Latvijas futbola izlases pussargs **Jānis Ikaunieks** pēc paša iniciatīvas nolēmis pārtraukt līgumsaistības ar Norvēģijas čempionāta vienību *Drammenes Stromsgodset*.

Jānis Ikaunieks (pirmais no kreisās)

Ikaunieks nav bijis apmierināts ar savu spēles laiku, jo ieradies Norvēģijā spēlēt futbolu. Vēl pirms sezonas sākuma viņš trīs pārbaudes spēles pēc kārtas izcēlās ar vārtu guvumu, taču sezonas laikā pie teikšanas tika krietni mazāk.

AR ČETRĀM
DEBITANTĒM ZAUDĒ
SOMIJAI

Latvijas sieviešu basketbola valstsvienība pārbaudes spēlē Daugavas sporta namā Rīgā zaudēja Somijas izlasei ar 63:68 (17:15, 13:14, 20:22, 13:17). Kristīne Vītola guva 17 punktus, Kate Krēslīņa pievienoja 12. Sieviešu valstsvienība aizvadīja pirmo spēli 2020. gadā. Vienlaikus tā kļuva par pirmo oficiālo spēli Latvijā kopš 2020. gada 12. marta. Vīriešu valstsvienība laukumā izgāja nē daudz ātrāk – 25. un 26. jūlijā, taču tas notika Igaunijas galvaspilsētā Tallinā. Valstsvienībā debīta četras spēlētājas – Latvijas U-20 izlases dalībnieces Aleksa Gulbe, Māra Mote, Eva Indriķe un Anita Miķelsone. Pirmās trīs laukumā devās jau pirmās ceturtdaļas vidū, kamēr jaunākā, astoņpadsmit gadus vecā Anita, pirmā puslaika izskaņā. Galvenais treneris Mārtiņš Gulbis nolēma, ka Marta Miščenko, Ance Aizsila un Jete Nulle laukumā dosies nākamajā spēlē. Arī otrajā spēlē Latvijas vienība zaudēja – 66:74.

VOLEJBOLISTI GATAVOJAS

Latvijas volejbola valstsvienība Tartu aizvadījusi pārbaudes spēles ar Igaunijas komandu. Trijās spēlēs tika piedzīvoti zaudējumi: ar 1:3 (25:20, 22:25, 21:25, 22:25), 0:3 (23:25, 17:25, 20:25) un pēdējā spēlē ar 2:3 (16:25, 20:25, 25:23, 25:17, 11:15). Komandai šajās pārbaudes spēlēs nevarēja palīdzēt Toms Švans, kuŗš iepriekš guva kājas savainojumu, bet nu jau ir atveseļošanās noslēdzošajā fazē.

Latvijas volejbolisti

Pēc pārbaudes spēlēm Igaunijā Latvijas izlase gatavojas Eiropas čempionāta kvalifikācijas turnīram (30. augusts līdz 6. septembris) turpinās mājās, kad 22. un 23. augustā *Elektrum* Olimpiskajā centrā spēkosies ar Polijas augstākās līgas komandu *Radomas Cerrad Enea Czarni*. Eiropas čempionāta atlases turnīrs D grupā notiks Kipras galvaspilsētā Nikozijā, kur spēles divos riņķos tiks aizvadītas no 30. augusta līdz 6. septembrim. Tajā bez Latvijas un mājinieces Kipras piedalīsies arī Spānija un Moldova. Eiropas čempionāta kvalifikācijas turnīrs D grupā būs vienīgais, kuŗā vienā valstī uzreiz aizvadīs abus riņķus, turklāt vienīgais, kuŗu spēles augusta beigās un septembra sākumā, pārejās grupās finālturnīra dalībniekus noskaidrojot nākamā gada janvārī.

Latvijas volejbola izlases: cēlāji – Deniss Petrovs (Nižņijnovgorodas ASK, Krievija), Edvīns Skrūders (Jēkabpils “Lūši”), Jānis Jansons (“Limbaži”/MSG); otrais temps – Romāns Saušs (*Argo de Sete*, Francija), Toms Vanags (*AERO Odolena Voda*, Čehija), Kristaps Šmits (“Limbaži”/MSG), Atvars Ozoliņš (*Pārnu*, Igaunija), Markuss Cielavs (*Savo Volley*, Somija); diagonāle – Hermans Egleskalns (*Tours Volley-Ball*, Francija), Edvarts Buvids (Amrīsvilas *Lindaren Volley I* Šveice), Kristaps Platačs (*Pārnu*, Igaunija), Renārs Jansons (RTU/“Robežsardze”); pirmais temps – Vladislavs Blumbergs, Zigurds Adamovičs (abi – Jēkabpils “Lūši”), Edgars Šimanskis (“Limbaži”/MSG).

KULDĪGAS MARATONS

Kuldīgas pusmaratons reizē bija arī Latvijas čempionāts. Sacensībām notiekot gandrīz 30 gradu karstumā, ceturto reizi par Kuldīgas pusmaratona uzvarētāju kļuva Dmitrijs Serjogins, kuŗš distanci pieveica 1:08:23. Pirms gada viņš finišā par mata tiesu piekāpās Jānim Višķeram, kuŗš šobrīd ārstē traumu.

Dmitrijs Serjogins

Serjogina uzvara bija ļoti pārlicinoša. Anatolijs Macuks no viņa atpalika vairāk par sešām minūtēm. Goda pjedestalu noslēdza Kristis Siņicins, kuŗš uzvarētājam zaudēja aptuveni astoņas minūtes. Serjogins pēc finiša izteicās, ka pirmajā no četriem apļiem skrējis pēc plāna, bet pēc tam iespaidu atstājuši laika apstākļi.

Karina Helmane-Soročenkova

Sieviešu konkurencē uzvarēja Karina Helmane-Soročenkova. Tukumniece distanci pieveica 1:19:49. Aiz viņas palika Diāna Liepiņa un Kitija Valtere.

BALTIJAS HOKEJA LĪGA

Jaunizveidotajā Baltijas Hokeja līgā Latviju pirmajā sezonā starp sešiem klubiem pārstāvēs *Liepāja* un *Mogo* komandas, vēsta Latvijas Hokeja federācija (LHF). Baltijas Hokeja Līgā gaidāmajā sezonā startēs sešas komandas: *Hockey Punks* (Lietuva), *Liepāja*, *Tartu Valk 494*, *Kaunas Hockey* (Lietuva), *Narva PSK* (Igaunija) un *Mogo*. No 27. līdz 29. novembrim notiks Baltijas Hokeja līgas pirmā kārtā.

Turnīra *Final Four* norisināsies no 18. līdz 20. decembrim Rēzeknes jaunajā ledus hallē. Četras labākās pirmās kārtas komandas aizvadīs viena apļa turnīru. Baltijas Hokeja līgas čempions tiks noskaidrots pēc rezultātiem *Final Four* turnīrā.

P. Karlsons

PAZIŅOJUMI

LATVIJA

Rīgas Evaņģēliskās draudzes aicinājums – 1. septembris Rugāju skolā: arī šogad palīdzēsīm Rugāju pirmklasniekiem (šogad sešiem bērniem) uzsākt skolas gaitas, dāvājot skolas somas un to saturu.

Aicinam visus atbalstīt šo projektu un ziedot, veicot pārskaitījumu uz draudzes kontu AS Swedbank konta Nr. LV10HABA055102720173.

VĀCIJA

Minsterē, LCM, Salzmannstr. 152, 48159 Münster, 23. augustā plkst. 10:30 Vasaras dievkalpojums ar visu nepieciešamo piesardzību. Kalpos Lilija Tenhāgena. Pēc dievkalpojuma varēsīm parunāties pie kafijas un līdzatnestiem našķiem. Visi mīļi gaidīti!